

Højre Hånds Historier # 1:

Tøj.

fiktion af
Preben Hammer Jensen
23338 ord (inklusive disse),
rigt illumineret

Dialog.

- Fortæl mig hvad du har på, sagde jeg.
- Det kan du vel selv se, sagde hun.
- Jeg kan kun se det yderste lag, sagde jeg.
- Jeg kan godt vise dig de andre lag, sagde hun.
- Jeg vil hellere høre dig fortælle det, sagde jeg.

- Jeg har sorte sko på, sagde hun.
- Hvad er det for nogle sko, sagde jeg.
- Det er lædersko, sagde hun, med en lille smule hæl.
- Og hvad mere, sagde jeg.
- Sokkerne er osse sorte, sagde hun.
- Hvor lange er de sokker, sagde jeg.
- De når halvt op til knæene.

og vi bider i levende stikkelsbær
og så glemmer vi begge to hvem vi er
vi er mig og min glødende blomst

- Og hvad mere, sagde jeg.
- Nederdelen er blå, sagde hun.
- Er det en lang nederdel, sagde jeg.
- Det kan du da se den er, sagde hun.
- Fortæl det alligevel, sagde jeg.
- Den når helt ned til sokkerne, sagde hun. Den er af Denim med en lille slids i venstre side.

- Og hvad er der under den nederdel, sagde jeg.
- Der er et par underbukser, sagde hun.
- Hvilken farve, sagde jeg.
- De var hvide da jeg købte dem, sagde hun. Men de er blevet lidt grågule i vask efterhånden.
- Og hvilken facon, sagde jeg.
- En helt normal facon, sagde hun, en der passer til min røv.

- Og hvad så mere, sagde jeg.
- Så har jeg en lysegul bluse på, sagde hun, med korte ærmer og en lille krave.
- Og hvad er der under blusen, sagde jeg.
- Ja hvad er der under blusen, sagde hun.
- Jeg kan godt se det, sagde jeg. Men jeg vil gerne have du fortæller mig det.
- Jeg har ikke noget på under blusen, sagde hun.

- Er der noget du ikke har nævnt, sagde jeg.
- Min halskæde og mit ur, sagde hun.
- Det tæller ikke med, sagde jeg.

Gult undertøj.

Nogle mennesker er altid så heldige at man næsten føler der må være en tanke bag. Jeg har selv en rem af huden, jeg har i hvert fald et specielt talent. Hver eneste gang jeg kommer til et nyt sted, kan jeg være næsten sikker på at den første jeg møder tilbyder mig arbejde. Det har bragt mig mange sorger og glæder, det har det, og det har hele tiden gjort mig helt tryk ved at drage videre.

Da jeg kom til R.. var det tilfældigvis politichefen selv der visiterede mig. Han var åbenbart tilfreds med resultatet, for han tilbød mig omgående et job som hemmelig agent.

I R.. havde man dengang konstateret at en uforholdsmæssig stor del af de døde var iført gult tøj. Man havde endnu ikke fundet en forklaring på fænomenet, men man havde for en sikkerheds skyld i et stykke tid advaret mod gult tøj i al almindelighed, og man havde desuden forbudt folk at bære gult tøj direkte mod huden.

Det havde selvfølgelig medført at det nu var blevet meget moderne at bevæge sig omkring i gult tøj der så var foret med andre og mere neutrale farver, i hvert fald når man skulle i byen og leve livet lidt farligt. Der blev advaret mod den livsstil, men den blev tolereret. Men så var der desuden en lille hård kerne af fortrinsvis unge mennesker der havde gjort det til en livsstil at gå i gult undertøj. Nogle få gjorde det så provokerende at de dækkede det med løst og hullet tøj, så man ikke kunne undgå at få et glimt af det gule. Disse mennesker blev naturligvis hurtigt arresteret, og det var vel osse deres mål med den opførsel. Man så var der osse de tilsyneladende pæne unge mennesker der i al hemmelighed bar gult under nydeligt og tætsiddende tøj. Det var den gruppe jeg skulle prøve at komme i kontakt med.

- De må have en eller anden kode, et eller andet tegn der gør dem i stand til at genkende hinanden, sagde politichefen. Det er det sprog vi er interesserede i.

- Men det betyder at du selv er nødt til at have gult undertøj på når du er på arbejde, tilføjede han. Det håber jeg du er indforstået med. Der er et risikotillæg.

Jeg var ikke fra R.. Jeg havde ikke noget imod gult tøj. Men de ekstra penge tiltalte mig, så jeg trak lidt på det inden jeg accepterede.

Der gik lang tid inden jeg kom i kontakt med de hemmelige gule. Jeg kom ellers hele tiden på steder hvor andre pæne unge mennesker kom, men jeg blev ikke kontaktet. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle se efter, og jeg vidste ikke hvilke signaler jeg selv skulle udsende. Jeg bevægede mig kun rundt i pænt mørkt tøj og med et par safrangule underbukser direkte mod huden. Og jeg hævdede mit risikotillæg.

Endelig efter næsten tre uger skete der noget. To uger og fem dage, for at være lidt mere præcis.

Jeg var gået på restaurant. Ikke for at møde nogen, men for at få noget at spise. Jeg kunne lisså godt bruge det tillæg fornuftigt. Men maden lod vente på sig, så jeg gik ud på toilettet for at vaske mine hænder. Jeg syntes de var blevet lidt nassede. Og der blev jeg så antastet af en nydelig dame.

Det var usædvanligt at se en dame på et herretoilet, og da det gik op for mig at hun måtte være hemmeligt gul, undrede jeg mig lidt over hendes alder. Jeg havde forventet at blive kontaktet af en der var lidt yngre. Det var måske der jeg var gået forkert.

Hun var i nydelig koksgrå spadersedragt. Hun knappede hurtigt blusen så meget op, at jeg lige kunne få et glimt af en næsten skrigende gul BH. Så var hun knuppet til igen og ude af døren inden jeg nåede at sige hverken buh eller bæh.

Da jeg kom ud fra toilettet, havde hun allerede forladt restauranten. Gennem en af de store ruder kunne jeg se hende stå ude på gaden og praje en taxa. Jeg lod mad være mad og skyndte mig ud efter hende. Vi satte os begge to ind på bagsædet i vognen og hun opgav en adresse der ikke sagde mig noget som helst. Jeg hørte faktisk ikke rigtigt efter, jeg var så spændt på hvad det her kunne udvikle sig til.

Hvad der derefter skete bør jeg slet ikke fortælle. Det er godt nok ikke sandsynligt at politichefen i R.. nogensinde læser dette beskedne bidrag i denne sære samling af historier om tøj, men jeg vil hellere være på den sikre side. jeg vil derfor nøjes med at fortælle at jeg allerede tidligt næste morgen forlod byen R.. uden at aflægge rapport til min arbejdsgiver og uden at hæve mit risikotillæg for den sidste uge. Jeg var jo sikker på at der ventede mig en ny opgave i den næste by.

Gaffatape.

Da jeg vågnede op igen var situationen forværret. Den var nærmest dramatisk. Jeg lå på maven henover sofabordet. Mine håndled var tøjret sammen på ryggen med kraftig tape. Mine fødder var bundet sammen, sandsynligvis på samme måde. Og jeg havde tape over munden. Hvis jeg havde været forkølet nok, så havde jeg været død. Jeg kunne næsten ikke få vejret ved tanken.

Jeg kunne se hende ved det store skab hvis jeg drejede øjnene alt hvad jeg kunne. Hun trak alle skufferne ud, en efter en og tømte det hele ud over gulvet. Der lå allerede en stor bunke papir og undertøj og brilleetuier og fotografier. Da hun endelig fandt båndet udstødte hun et begejstret grynt.

For en sikkerheds skyld satte hun det i videoen og så et par minutter af det. Jeg kunne ikke se fjernsynet derfra hvor jeg lå, men jeg kunne høre på lydene at det var det rigtige bånd. Jeg vidste i forvejen at det var det rigtige bånd.

Hvis man sætter tilstrækkeligt mange chimpanser ved tilstrækkeligt mange computere i tilstrækkeligt lang tid, så vil det, påstås det, ende med at en af dem tilfældigvis får skrevet en sonet af Shakespeare. Og skriver man længe nok kan det ende med at man får besvaret et eller andet. Det var måske det sikreste at holde lige her inden det blev gjort alt for

Jeg hørte hun tog båndet ud af maskinen igen. Så tog hun en brændeknude og knaldede mig en over nakken. Det gjorde afskyeligt ondt og det blev sort for mine øjne, men denne gang mistede jeg ikke bevidstheden.

Så gik hun og lod mig ligge der. På knæ med hele kroppen henover sofabordet. Med håndled og ankler og mund forseglet med gaffa. Garanteret min egen gaffa.

Hvordan var det så de gjorde på film. De kantede sig hen til kaminen og stak armene ind i ilden så rebet brændte over. Eller de rullede hen over et sværd eller en kniv der meget praktik lå og flød et sted i nærheden. Men det eneste der flød i nærheden var papir og underbukser og brilleetuier og fotografier. Jeg kunne ikke skære gaffa over på det. Og i øvrigt kunne jeg ikke rokke mig ud af stedet.

I stedet for lå jeg og flåede i mine hænder, vred og drejede mine håndled til jeg var sikker på at begge hænderne var blå. Tapen gav sig lidt, krøllede lidt sammen og gav sig til at skære i huden. Jeg svedte som en pattegris på spid.

Jeg skulle aldrig have lukket hende ind. Men det havde været ganske fornøjeligt at sidde der i lænestolen og se hende vade frem og tilbage over gulvtæppet og bede om det bånd. Hun blev så dejligt overskuelig af det, fik en helt naturlig størrelse i mine øjne igen. Hun var villig til at gøre alt for at få det bånd. Og jeg havde siddet og spekuleret på hvad det mon kunne indebære. Og så havde jeg tilladt hende at gå om bag lænestolen. Jeg havde glemt hvor brændekurven stod. Det var dumt.

Mine håndled var helt våde nu. Mon det var sved eller blod. Og tapen klæbede ikke til huden længere. Men den klæbede glimrende fast til sig selv. Det føltes som et par håndjern.

Jeg skulle ikke have haft båndet liggende i skabet. Jeg skulle slet ikke have haft det i lejligheden. Og jeg skulle have taget en kopi. Hvordan kunne hun i øvrigt vide om jeg havde taget en kopi. Det havde hun måske ikke tænkt på. Eller osse kendte hun mig godt nok til at vide at det havde jeg ikke fået gjort.

Men måske var der noget tilbage på båndet i kameraet. Jeg havde vel ikke brugt det hele igen endnu. Mon hun havde tænkt på det, og taget det med osse. Jeg havde ikke kunnet se hvad hun havde i hænderne da hun gik.

Tapen om venstre håndled havde givet sig noget. Hvis jeg foldede hånden på langs og trak, så kunne den måske smutte ud. Men det var svært at koncentrere sig om at trække forsigtigt når man lå sådan henover et sofabord og var blevet slået to gange i hovedet med et stykke brænde.

Alle de nætter vi havde sovet ved siden af hinanden. Hun kunne have slået mig ihjel så let som ingenting. Hver gang hun vågnede først, og det gjorde hun som regel. Hun skulle jo på arbejde. Hun kunne have lagt en pude over mit ansigt og kvalt mig. Hun var stærk nok til det. Eller hun kunne have forgiftet min kaffe. Jeg fik tit kaffen på sengen inden jeg var i stand til at registrere nogen bismag. Hun

havde haft mig så tit, nøgen og forsvarsløs. Og nu lå jeg her med både vest og jakke og sorte sko og gaffatape. Og var lige så forsvarsløs.

Hvis jeg bare trak forsigtigt nok i den rigtige retning, var jeg sikker på at jeg kunne få venstre hånd løs. Men hver eneste gang jeg forsøgte, trak jeg det skævt, og så strammede det til i stedet for. Jeg skulle have købt pakketape, det kunne jeg sagtens have brugt. Det havde været billigere, meget billigere, og det kunne jeg have strakt. Gaffaen gav sig ikke mere.

Døren gik op. Det var hende der kom tilbage.

- Nu er det brændt, sagde hun. Både båndet og kameraet. Og jeg går ud fra at du ikke forsøger den slags igen.

Hun tog en saks og klippede mine hænder og fødder fri. Hun ville osse have fjernet tapen fra min mund, men jeg var kommet først. Jeg lå stadig på knæ foran sofabordet og orkede ikke at rejse mig.

- Er det så en aftale, spurgte hun.

Jeg gad ikke svare. Så gik hun.

Ungdom.

Ikke alene var hans rustning skinnende, næsten selvlysende hvid, han ignorerede osse de lukkede døre og gik igennem dem som om de ikke var der.

Jeg lod tissetår være tissetår og vendte rundt på en desserttallerken. Jeg ville ud.

Jeg kunne vel bare følge skiltene mod toiletterne tilbage igen, så ville jeg komme ud til den solbeskinnede grønne plæne hvor Bent og ungerne ventede på mig.

Pigerne tumlede nok rundt på nogle af de lave mure mens Bent sad på stenen og røg pipe og så på sit ur.

Men på en eller anden måde må jeg være drejet forkert et eller andet sted. Der var ingen toiletskilte, der var ingen skilte om noget som helst. Der var bare gange og døre, røde mursten og mørkebrunt træ. Og manden i den hvide rustning der fulgte efter mig. Stille og roligt og stædigt.

Ind imellem kom vi igennem større rum med møbler i. Det var utroligt at det kunne blive ved. Så stor havde den sidebygning slet ikke set ud udefra. De få vinduer der var, sad så højt oppe at man ikke kunne se ud af dem.

Man fortæller at en mand mødte op i bådhaven iført selvlysende gul regnfrakke selvom den var strålende solskin og temmelig varmt. Så de andre mænd på kajen og på broen spurgte ham hvorfor han kom i den mundering. Han svarede at det var fordi det ville blive regnvejr. De andre mænd så mod himlen og rystede på hovederne. De kunne som erfarne søfolk og sejlere sagtens se hvilket vejr der var på vej. De nægtede at tro på det regnvejr. Men manden insisterede. Det blir regnvejr, sagde han. Og hvis jeg ikke får ret, kan I kalde mig regnvejr. Manden blev fra den dag kaldt Regnvejr. Hans børn blev kaldt Regnvejrs, han børnebørn blev kaldt Regnvejrs, men det så ikke ud til at hæmme dem socialt. En af dem blev endda gift med borgmesteren.

Når Bent var blevet nervøs nok, ville han så komme ind efter mig. Ikke uden at tage pigerne med. Jeg ønskede af hele mit hjerte at han blev sammen med dem ude på den grønne og solbeskinnede græsplæne.

Et af rummene så ud til at være et privat kapel af en slags. Der var et alter i den ene ende og et billede af kvinderne ved graven. Englen på stenen lignede næsten en rovfugl. Det var ikke noget godt billede. På selve alterbordet var der et relief af Sct Jørgen og dragen. der var ingen dug på alteret, ingen bibel og ingen lys.

Da jeg var elleve - tolv år slæbte min far mig tit med i kirker. Han troede ikke selv på noget, sagde han, men det var et led i min opdragelse. Vi besøgte nok alle kirker indenfor en times kørsel i den gamle SAAB 900 vi havde dengang. Mor var aldrig med, kun far og jeg. Hun blev så glad når vi kom hjem og havde købt morgenbrød på vejen. Det stod vel kun på en enkelt sommer. Så fik han et bedre job på et bureau i København og var tit nødt til at arbejde om søndagen igen. Så gled det ud.

Jeg var lige ved at håbe at det alter kunne holde spøgelser væk. Enten var det gået en omvej, eller osse var min tidsfornemmelse brudt helt sammen, men nu kom det alligevel gående med de samme langsomme stædige skridt som før, op imellem bænkerækkerne, op mod mig og alteret. Jeg smuttede om bag alteret og ud gennem en meget lav dør der førte ud til en trappe op ovenpå.

Trappen sneglede sig hele vejen op. Jeg løb så stærkt at jeg var lige ved at nå trinene med hænderne osse. Nu måtte Bent være ved at blive meget utålmodig. Piben var røget i bund og osse banket ud på hælen af den ene sko. Pigerne var begyndt at spørge om hvor jeg dog blev af. Og han ville være nødt til at tage det helt roligt og bede dem om at vente lidt endnu.

Fra trappen førte en større dør ind i en stor sal. Her var murene dækket af billedtæpper, gulvet var af træ og der stod stole langs begge de lange vægge som i hotellets store sal dengang man gik på danseskole. Her var stolene bare meget pænere og der sad ingen og ventede på dem. Der var så mange døre at vælge imellem at jeg blev stående midt på gulvet.

Jeg så grundigt på alle billedtæpperne. Jeg forventede at se min skytsengel på i hvert fald et af dem. Men der var kun generaler og diplomater og bønder, ingen engle og slet ikke min skytsengel. Min far ville have elsket det rum. Den store enkelhed i centrum og de mange detaljer i kanten hele vejen rundt.

Jeg hørte den hvide rustning i døren og vendte mig imod den. Nu havde han slået visiret op. Jeg kunne se to øjne skinne inde i det mørke der i øvrigt fyldte hjelmen. Men ellers var han hvid fra top til tå, selv fjerbusken var hvid som nyfalden sne. Han var ubevæbnet og meget skræmmende.

- Giv mig min ungdom, rungede det inde fra hjelmen, giv mig min ungdom.

Hvilken ungdom. Jeg var fyldt 36 og Bent var to år ældre. Han mente vel ikke pigerne. Det var kun børn, fem og otte år. Jeg løb udenom ham, styrtede nedad trapperne, gennem kapellet og tilbage gennem en lang, lang gang der blev lysere og lysere. Pludseligt så jeg sollyset vælte ind gennem en dør. Jeg sprang ud på det grønne græs og blev så glad at jeg besvimeede.

Bent lå på knæ og strøg mig over håret. Han var bekymret og pigerne var lige ved at græde. Han foreslog at vi fik fat i en læge. Det var ikke nødvendigt, sagde jeg, jeg var bare lidt tørstig.

Inden jeg nåede at protestere var Sarah forsvundet ind i huset, ind på toilettet med en tom plastikcolaflaske. Og inden jeg nåede at blive rigtigt bange var hun tilbage igen med flasken fyldt med vand. Jeg drak så voldsomt at det flød ned over min hage og ned på den hvide bluse. Det gjorde heldigvis ikke så meget i det vejr.

På vejen tilbage til motellet forsøgte jeg at fortælle Bent hvad der var sket. Han skød omgående skylden på hormonændringer og min nervøsitet i forbindelse med fostervandsprøven. Og nu havde jeg det godt igen, men det var nok bedst at han og pigerne holdt lidt ekstra øje med mig. Det var ikke så smart hvis jeg besvimeede når jeg var helt alene. Og næste gang ville han, uanset hvad jeg så sagde, set at få fat på den læge. Men jeg ville helst vente til jeg kunne snakke med vores egen læge, og jeg ville ikke afbryde ferien nu, for det ville være synd for pigerne.

Og således bølgede debatten frem og tilbage om læger og kilometer og dage og timer og minutter. Vi snakkede ikke mere om manden i den hvide rustning.

Jeg gik en uge over tiden, så det blev november inden vi fik Jonathan. Men han var værd at vente på, det var han da.

ikke ethvert anslag er et anslag mod ytringsfriheden.

Sidste søndag i April.

Det var sidste søndag i April. Solen skulle lige til at gå ned i vandet. Der var ikke et menneske at se på stranden, der var måske noget altfavnende i fjernsynet, måske Matador for attende gang, måske en vigtig håndboldfinale. Jeg ved ikke hvad det var jeg gik glip af, til gengæld optog jeg billedet af den dalende og røde sol i mine øjne.

Der var små bitte bølger på vandet, det lignede slik. Bunden var hvid af sand og vandet var klart som Brøndum snaps. Jeg så til venstre og til højre og til venstre igen. Så tog jeg tøjet af og vadede ud.

Jeg skar gennem vandet som en naturkraft. Da det blev dybt nok, dykkede jeg under. Vandet var lige klart hele vejen. Hvor lyst ville vandet ikke blive når solen

gik ned i det. Enkelte sten lå allerede og lokkede i alle regnbuens farver. Men det var osse ved at blive lidt koldt.

Jeg rejste mig og begyndte at vade ind. Da vandet nåede mig til midt på lårene, trådte en ældre dame rundt om hækken og ud på strandstien. Jeg satte mig omgående ned og så så anstændig ud som jeg kunne.

Hun havde en lille hund med. Den hed Arthur, vidste jeg. Damen var Helene Goldschmidt. Hun så åbenbart heller ikke fjernsyn. Hun havde taget en rød jakke og en bred sort hat på og var gået ud for at lufte kræet.

- Godaften, sagde hun. Er det ikke lidt koldt.
- Det kunne have været værre, sagde jeg. Det er så dejligt rent på denne tid af året.
- Ja det kan jeg huske at min mand altid sagde, sagde Helene Goldschmidt, men han ventede nu altid til det blev maj. Han påstod at det var sundt, gjorde han. Og nu har jeg foreløbig overlevet ham i femten år.
- Det så bare så indbydende ud, sagde jeg.
- Måske - men jeg kan nu sagtens holde mig på det tørre land, sagde hun.
- Det var vel nok en skam, sagde jeg. Jeg havde ellers tænkt mig at invitere på en svømmetur i solnedgangen.
- Det havde du nok, sagde hun. Og havde det været for halvtreds år siden, så havde jeg måske været til at lokke. Nu vil jeg nok heller nøjes med at se på vandet. Selvom det er meget klart og indbydende.

Den lille hvide hund Arthur havde efterhånden snuset til alt indenfor snorens rækkevidde. Den satte sig ned og så bedende op på den lille spinkle dame, der stadig stod helt stille.

- Ja ja Arthur, sagde hun til den. Vi går lige om lidt.
- Kaffen venter, sagde jeg.
- Kaffen ja, og en lille cognac til. Det mener jeg nu er sundt, sagde hun. Jeg har taget en lille cognac til kaffen hver eneste dag siden Bent døde. Det bliver man vel ikke alkoholiker af.
- Det er nok noget man selv bestemmer, sagde jeg.

Der blev en lille pause hvor hun stod og kiggede, og jeg spekulerede på hvornår hun mon ville hjem til den lille cognac.

- Det er nu morsomt som perspektivet kan skifte, sagde hun. Jeg kan da huske da hele meningen med tilværelsen var den rigtige kæreste og det rigtige hår. Siden blev det jo mand og børn og forretning. Og nu er det åbenbart Arthur og solnedgangen. Og en lille cognac til kaffen.
- Glem nu ikke næstekærligheden og den gode opførsel, sagde jeg i stedet for at holde min dumme kæft lukket.
- Det glemmer jeg bestemt heller ikke, sagde hun. Men det er midler, ikke mål.

Solen stak nu sin underste halvdel ned i vandet så det lignede en banal akvarel, men det blev det nu ikke spor varmere af. Det begyndte at prikke i huden som med små nåle, både over vandoverfladen og under.

- Det er i øvrigt besynderligt med de tyskere, sagde hun uden at røbe de mellemliggende associationer. De har skrevet den største og mest majestætiske musik. Og samtidig er det derfra den fladeste pop kommer. Det er da underligt at den niende symfoni og Greven af Luxembourg kan være skrevet i det samme land. Hvad mener du, Arthur.

Jeg gjorde hvad jeg kunne for at tie stille. Og den lille hvide hund sagde heller ikke noget. Den kiggede end ikke op på hende længere.

- Der behøver jo ikke at være en sammenhæng mellem nationalitet og tankegang, fortsatte hun. Men man kunne vel forvente en sammenhæng mellem tankegang og sprog.

- Men der er jo langt fra sammenhæng til identitet, brast det ud af mig. Vi to taler for eksempel samme sprog ...

- og det er kun den ene af os der er gået i vandet, fortsatte hun sætningen.

- Og det er jo heller ikke sikkert vi forstår det samme ved sproget, sagde jeg.

- Nej, det er jeg sikker på at vi ikke gør.

Arthur rejste sig og begyndte at trække i snoren. Hun ignorerede ham og så intenst ud på mig.

- Lad os for eksempel tage ordet "overordnet", sagde hun. Er det et positivt begreb eller et negativt ladet ord.

- Det kommer vel an på hvad det refererer til, sagde jeg med klaprende tænder.

Der er stor forskel på en overordnet person og et overordnet begreb.

- En overordnet person er vel også en slags begreb, sagde hun.

Hun grinede næsten, et lille øjeblik. Hun gjorde det med vilje.

- Vi kan jo dybest set ikke tale om andet end begreber, fortsatte hun så helt alvorligt.

- Det kan godt være, sagde jeg. Men lige nu synes jeg godt nok at virkeligheden er ved at blive lidt påtrængende.

- Det er da også rigtigt, sagde hun. Jeg glemmer helt tid og sted. Og stakkels lille Arthur fryser og vil hjem i den varme stue.

- Kaffen og cognacen venter, sagde jeg med håb i stemmen.

- Men det har nu været en yderst behagelig og inspirerende samtale, sagde hun.

Den må vi fortsætte en anden god gang.

- Og meget gerne under andre omstændigheder, tilføjede jeg.

A	/		/
Der er ingen tid til omsvøb			/
	E		/
det skal lige ud af posen			/
A	/		/
der er ingen tid til omsvøb			/
	E		/
sagde silden til ansjosen			/
A	/		/
der er ingen tid til omsvøb			/
	E		/
tornen hører med til rosen			/
D		A	
det er en enkel sandhed, den er meget kort fortalt			
at der står underbukser			
E			
underbukser			
A			
underbukser			
E A			
bag alt.			

- Jo jo, indrømmede hun. Selvom jeg da synes at omstændighederne har været glimrende. Det var for eksempel en meget smuk solnedgang.

Med mine sidste kræfter undlod jeg helt at svare. Hun lod den lille hvide hund føre sig rundt om hækken. Ved hjørnet vendte hun sig om, og kiggede en sidste gang ud på mig. Så var hun væk.

Jeg ventede ganske få sekunder for at sikre mig at hun ikke kom tilbage. Så kravlede jeg i land, skyndte mig i tøjet og gav mig til at løbe hjem.

Derhjemme lå min kære hustru og halvsov i badekarret. Det var ren erkendelse uden omsvøb.

Tromlerevolver.

Stranden var mennesketom og lyset var skarpt. Jeg kunne let genkende lillesøsters fodspor der gik sydover. Ingen andre går i bare fødder i begyndelsen af Maj.

Jeg var alt for bekymret til at se hvor pænt det hele var. De havde ringet fra skolen og sagt at hun ikke var dukket op. Jeg havde ellers sendt hende ned til bussen klokken syv, og det havde da virket som om hun var på vej i skole som sædvanligt. Men genboen havde set hende gå mod stranden, sagde han. Og der i sandet var hendes fodspor.

Det var længe siden sidst hun havde lavet numre. Over to år, tror jeg. Men nu var den åbenbart gal igen.

Jeg så hende på lang afstand. Hun lå på knæ bag en stor sten og stirrede ud over vandet. Jeg skyndte mig nærmere, men hun bemærkede tilsyneladende ikke at jeg kom. Hun havde rullet sig i mudder, så det ud til, og stukket grene og blade i håret og i tøjet. I hænderne holdt hun en stor tromlerevolver.

Jeg havde set den revolver i hendes taske nogle dage i forvejen da jeg ville låne en tampon af hende. Jeg havde været lige ved at tage den, men hun sagde at den var plomberet og ikke ladet, og hun følte sig mere tryk ved at have den med. Og den var da mere ufarlig en den skarpslebne skruetrækker hun ellers havde brugt. Jeg havde godt nok aldrig set den skruetrækker, men det endte med at jeg lod hende beholde revolveren.

- Hvad laver du, spurgte jeg.

- Jeg holder vagt, sagde hun - uden at se på mig.

Så havde hun alligevel lagt mærke til at jeg kom.

- Hvis de kommer efter ham, er det sikkert her de vil gå i land, fortsatte hun.

- Hvem vil gå i land ?

- Kineserne, svarede hun, når de kommer efter Dalai Lama .
- Der er hverken kinesere eller Dalai Lama her, sagde jeg. Kom nu med hjem.
- Det er ikke sikkert jeg kan holde dem væk, sagde hun, men de skal i hvert fald ikke komme og sige at jeg ikke gjorde noget.

Hun så stadig stift udover vandet mens hun talte. Jeg kiggede ud. Der var ingen kinesere på vej ind, bare en stribe bundgarnspæle med en ålekrage på hver. Og en modig måge på den nærmest land.

- Der kommer ingen kinesere, sagde jeg, det er bare noget du har drømt. Og hvis de kommer kan du alligevel ikke gøre noget med en plomberet revolver der ikke engang er ladt.
- Tror du ikke jeg er klædt på til at tage imod dem, sagde hun og skævede op til mig. Tror du ikke den er ladt ?

Hun trykkede af, og der lød et ubehageligt knald fra revolveren. Alle fugle lettede fra bundgarnspælene og lillesøster blev slynget bagover i sandet. Hun var hurtigt oppe igen og klar til at forsvare sig mod kinesere fra vandsiden.

- Jeg har syv skud tilbage, sagde hun. De kommer sikkert flere. De plejer at være mindst tolv ad gangen. Men måske kan jeg skræmme de sidste.

Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige. Jeg havde bestemt ikke regnet med at den revolver var ladt. Jeg spekulerede på hvor hun mon havde fået den fra.

- Han er nede for at besøge Bent og Miriam, sagde hun. Bent mødte ham dengang han var i Indien. Det er et privat besøg og meget hemmeligt. Men de ved det hele. Der er nogen der arbejder for dem, siger Bent. Han ved bare ikke hvem det er.
- Bent har aldrig været i Indien, sagde jeg. Han har ikke engang været i København.
- Vel har han så, svarede hun. Han har fortalt om det mange gange, og vist mig billeder dernede fra. Det var dengang inden han blev gift med Miriam. Dengang han var ung.
- Læg nu den revolver fra dig, sagde jeg. Det ender bare galt. Læg den fra dig og kom med mig hjem.

Hun så op på mig og slap ikke sit våben.

Smag og behag kan kun diskuteres.

- Det er dig der arbejder for dem, sagde hun. Derinde hvor du arbejder. Hos hende Guld Helene. I handler med Kina, gør I. I har slået en handel af med dem. Guld for Hans Hellighed.

Hun begyndte at vende revolveren op imod mig.

- Det var det Bent sagde, fortsatte hun. Han er blevet solgt for guld. Og du arbejder for Guld Helene. Det hele passer sammen.

Min søster kom meget hos Bent og Miriam. Det havde hun gjort siden hun var lille. Og hun var meget glad for Bent, det vidste jeg godt. Han slæbte rundt med hende på nakken dengang, og med i traktoren når han var i marken. Så sad de der og underholdt hinanden med fantastiske historier. De løgnehistorier hun fandt på var som regel endnu mere fantastiske end dem Bent kunne komme på. Det havde hun fortalt mig så tit, dengang hun var yngre og vores mor stadig boede hjemme.

Jeg var ikke sikker på at jeg kunne klare situationen. Men jeg vidste ikke hvad jeg ellers skulle gøre. Hvis jeg prøvede at hente hjælp, og politiet eller ambulancen kom. Det ville bare ende med at hun fik skudt en eller anden.

- Jeg forstår nu ikke at Bent ikke har fortalt dig det hele, sagde jeg.
- Du ved slet ingenting, sagde hun vredt.
- Det var da ham der fortalte mig at du var gået herved, sagde jeg. Og han bad mig om at hente dig hjem igen. Hans Helligheds besøg er jo blevet udsat til på torsdag.
- Hvorfor lod du så som om du ikke vidste noget, spurgte hun.
- Giv mig nu den revolver, sagde jeg. Jeg er trænet i at bruge den. Du kan ikke engang holde den stille når du skyder.

Hun så noget mistroisk op på mig.

- Er du da indviet, spurgte hun.
 - Både i Hans Helligheds besøg og agenterne fra Folkets Armé, sagde jeg.
 - Folkets Armé, spurgte hun.
 - Kineserne, svarede jeg.
 - Og hvad så med øvelserne, spurgte hun.
 - Jeg har lært at skyde, sagde jeg.
- Det var ikke det jeg mente, sagde hun og rettede pistolen op mod mit ansigt. Du ved ikke noget. Det er bare noget du siger.

Jeg fik en pludselig mistanke om hvad det var hun tænkte på. Det havde ligget i baghovedet tidligere, det er jeg nødt til at indrømme. Men jeg havde smidt dem langt væk hver gang de kom til mig. Jeg gav mig til at lyve, virkeligt at lyve for alvor.

- Det er osse øvelserne, løj jeg, men dem taler vi ikke om. Husk at jeg er ti år ældre end dig. Jeg lærte de øvelser mens du lærte at gå.

Det var ubehageligt at sige, men hun pegede stadig på mig med en ladt revolver. Og hun var endnu ikke overbevist.

- Vi fandt det guddommelige i mig, sagde jeg. Det findes i alle ting hvis man bare ved hvor man skal lede.
- Og det skal vi ikke tale om, sagde hun og sænkede revolveren.
- Det har du ret i, sagde jeg lettet. Vi skal ikke tale mere om det. Du skal bare give mig den revolver og gå med hjem. De kommer ikke i dag. Der er ikke noget at komme efter.

Hun rakte mig revolveren og blev meget lille at se på. Jeg tog hende i den anden hånd og vi begyndte at gå hjem. Jeg vidste ikke rigtigt hvad jeg skulle gøre af den revolver.

Det kunne måske have været en idé at bruge begrebet metamorfose på et iøjenfaldende sted. Hvis bare ikke forstavelsen meta havde givet så forkerte associationer.

I huden.

Det var ikke et hukommelsestab som man ellers altid hører om og ser i kriminalfilm. Jeg vidste udmærket hvem jeg var, hvad jeg kom af og så videre. Men der var forsvundet næsten fem år af mit liv. Og måske i virkeligheden endnu mere.

Jeg huskede meget fra min barndom og ungdom, sikkert mere end de fleste. Jeg kunne i detaljer genkalde mig hvordan jeg mødte min kæreste og senere mand og hvordan det forhold udviklede sig. Jeg kunne stadig mærke i kroppen hvordan jeg havde båret og født vores to børn.

Jeg husker alle navnene. Mit eget navn var Ursula Jacobsen, både før og efter jeg blev gift. Min kæreste og mand var døbt Abraham Petersen, men blev aldrig kaldt andet end Per. Drengene hed Benjamin og Troels og havde fået mit efternavn. De gik i almindelig folkeskole, akkurat som jeg og Per selv havde gjort. Per blev efterhånden afdelingschef i kommunens tekniske forvaltning. Jeg havde først været ekspedient i en tøjbutik, men da Troels startede i skolen begyndte jeg samtidig på HF. Det var ved at være min tur, syntes jeg.

Jeg husker det hele så tydeligt. Hvordan vi havde indrettet huset, hvilke farver der var på væggene i de enkelte rum. Selv nummerpladen på vores bil, PU 31 612, kunne jeg stadig med lukkede øjne. Hele mit liv frem til dagen før jeg skulle fylde 38 står helt klart for mig. Og derefter er der et hul på næsten fem år.

Vi havde planlagt en meget stille fødselsdag. 38 er ikke noget specielt. Men når nu dagen faldt på en lørdag, så havde vi altså inviteret nogle venner til middag om aftenen. Dem kunne vi nu have fundet på at invitere en hvilken som helst lørdag, men her var de jo nødt til at have gaver med, som Per så fornøjeligt påpegede.

Jeg havde fået fri allerede klokken tolv og var begyndt at gøre rent i hele hytten. Kaffen var sat over. Per ville have drengene med når han kom hjem lidt over to, og de ville sikkert have købt kage. Jeg var ved at tørre støv af oven på klaveret. Jeg havde netop løftet et billede af vores hund Persille, som vi havde været nødt til at få aflivet et par år før, for osse at tørre støv af under det. Og her knækker filmen.

Jeg vågnede på et hospital i Milano. Jeg forstod alt hvad personalet sagde, og jeg svarede uden problemer på italiensk. Der var gået næsten fem år, fem år jeg ikke kendte det mindste til, og det tog mig et par dage at få så meget styr på situationen at jeg kunne reagere.

Min første fornuftige reaktion var at forsøge at ringe hjem, nummeret sad stadig i mine fingre. Det lykkedes ikke, men det kunne der være mange grunde til. Så henvendte jeg, stadig pr telefon, til politiet derhjemme for at høre om jeg var efterlyst. Det var jeg ikke og det havde jeg aldrig været. Det var lidt mere mystisk. Men det blev værre endnu. For da de søgte, både i deres eget register og i cpr-registeret, var jeg heller ikke der. Den flinke betjent spurgte høfligt om jeg var sikker på det cpr-nummer jeg havde opgivet. Det var jeg da, men nummeret og alle de tilhørende oplysninger var forsvundet. Jeg var blevet slettet så grundigt at det så ud som om jeg aldrig havde eksisteret.

Jeg havde ikke haft papirer på mig da jeg blev bragt til hospitalet. Jeg havde kun min egen detaljerede hukommelse at løbe an på. Jeg lod mig omgående udskrive og henvendte mig på det danske konsulat. Konsulens kone var dansker og forsøgte at sætte himmel og jord i bevægelse for at finde ud af hvad der var foregået.

Det løste bare ingen problemer. Snarere tværtimod. Det var nemlig ikke bare mig der var forsvundet. Min mand og mine to drenge var osse forsvundet fra alle registre. På den adresse hvor jeg havde boet, hvor vi havde indrettet vores hus, lå en mindre fabrik der producerede stearinlys. Specialet var lys med dufte. Selv motorkontoret undersøgte konsulinden, med negativt resultat.

Til sidst begyndte hun at mistænke mig for at have fundet på det hele. Og det kunne jeg ikke fortænke hende i, jeg var til tider selv ved at tvivle på historien. man havde før hørt om falske erindringer og forbyttede sjæle. Men for det første så havde den sjæl der skulle have taget bolig i min krop aldrig eksisteret, for det andet så skulle min krop så være savnet et andet sted, og det var den heller ikke. Jeg havde heller ingen problemer med at genkende mit eget spejlbillede og min egen krop. Det var mig. Jeg var blevet fem år ældre, bevares, min frisure var ændret, men derudover var jeg helt og aldeles mig selv. I hvert fald ind til jeg skulle i bad på konsulatet.

Jeg havde fået lov til at bo i konsulens private lejlighed mens sagerne blev undersøgt, og jeg fik osse lov at benytte mig af konsulens private badekar. Og da jeg vendte mig om for at tage neglebørsten fra håndvasken, fik jeg øje på min ryg i det store spejl. Og den så ikke ud som jeg forventede.

Proportionerne var de sædvanlige og det brune modermærke sad som det plejede cirka syv centimeter under venstre skulderblad. men hele vejen rundt, fra skuldrene og ned til ballerne, slangede der sig en sort tegning som en ramme om min ryg. Det lignede en tatovering.

Jeg tror nok jeg skreg. Konsulinden kom farende. Hun var bange for at jeg var faldet eller at der var kommet en rotte op igennem toilettet.

- Se på min ryg, råbte jeg. Der sidder en tatovering.

- Ja det gør der, sagde konsulinden. Den er lidt voldsom, men ellers ganske flot. Hvor er den lavet.
- Den har jeg aldrig fået lavet, sagde jeg. Jeg hader tatoveringer. Og jeg hader slanger. Er det en slange ?
- Det er nærmere et bånd, sagde konsulinden og så nærmere efter. Og så står der noget, tror jeg.
- Hvorfor har de ikke sagt noget om det på hospitalet, spurgte jeg.
- Det er jo efterhånden så almindeligt med de sorte bånd, sagde konsulinden. Selvom det som regel er mænd eller yngre kvinder der får dem.
- Men kan du læse hvad der står ?

Hun hentede sine briller og jeg lænede mig ind over håndvasken. Hun ledte i nogen tid efter begyndelsen af teksten. Så begyndte hun at læse:

Mit eget navn var Ursula Jacobsen, både før og efter jeg blev gift. Min kæreste og mand var døbt Abraham Petersen, men blev aldrig kaldt andet end Per. Drengene hed Benjamin og Troels og havde fået mit efternavn. De gik i almindelig folkeskole, akkurat som jeg og Per selv havde gjort. Per blev efterhånden afdelingschef i kommunens tekniske forvaltning. Jeg havde først været ekspedient i en tøjbutik, men da Troels startede i skolen begyndte jeg samtidig på HF. Det var ved at være min tur, syntes jeg. Jeg husker det hele så tydeligt. Hvordan vi havde indrettet huset, hvilke farver der var på væggene i de enkelte rum. Selv nummerpladen på vores bil, PU 31 612, kunne jeg stadig med lukkede øjne. Hele mit liv frem til dagen før jeg skulle fylde 38 står helt klart for mig. Vi havde planlagt en meget stille fødselsdag. 38 er ikke noget specielt. Men når nu dagen faldt på en lørdag, så havde vi altså inviteret nogle venner til middag om aftenen. Dem kunne vi nu have fundet på at invitere en hvilken som helst lørdag, men her var de jo nødt til at have gaver med, som Per så fornøjeligt påpegede. Jeg havde fået fri allerede klokken tolv og var begyndt at gøre rent i hele hytten. Kaffen var sat over. Per ville have drengene lidt over to, og de ville sikkert have købt kage. Jeg var på klaveret. Jeg havde netop løftet et billede af vores været nødt til at få aflivet et par år før, for osse at tørre knækker filmen

Filmrettighederne til denne textsamling kan erhverves ved De Forenede Sangfabrikker Lille Egedevej 50 4220 Korsør

Afsløring.

Jeg var sikker på at Miriam ikke havde savnet mig nær så meget, det havde hun slet ikke haft tid til. Hun så faktisk lidt brugt ud som hun stod der mellem bestyrelsesformand, direktører og marketingchefer. Hun så nu osse både stolt og tilfreds ud, og det havde hun vel grund til at være. Det er nok enhver billedhuggers drøm at få lov at lave et rigtigt monument, og så i bronze, og så i Italien på et berømt støberi, det sagde hun i hvert fald selv.

Jeg havde naturligvis set de små udkast og modeller hun lavede derhjemme et par år før. Det var muslingeskallen som den skumfødte Venus plejede at stå i, og det var en ung mand der stod i skallen. Men den endelige udgave, resultatet af de sidste fire måneders arbejde i Italien, den havde jeg heller ikke set. Så jeg så lige

så nysgerrigt på det hvide klæde der gemte den tre en halv meter høje figur som alle de andre i salen.

Selv de par gange jeg havde været nede for at besøge hende havde jeg ingenting set. Hun havde benyttet lejligheden til at holde fri i stedet for. Jeg havde ikke presset på, jeg kendte hende efterhånden godt nok til at lade være, og hun havde heller ikke nævnt sagen. Men naturligvis var jeg nysgerrig. Hun havde arbejdet uden model, sagde hun, men med mig i tankerne. Og jeg ville gerne se hvad hun havde tænkt om mig. Og da specielt hvad hun havde tænkt i de sidste fire måneder hvor vi kun havde set hinanden yderst sporadisk.

De var begyndt med deres taler. Bestyrelsesformanden talte først. Han var en nydelig mand med hvidt hår og et gevaldigt overskæg, sikkert en revisor eller advokat der efterhånden havde udviklet sig til at være professionel bestyrelsesformand. Han vidste ikke meget om kunst, kunne man høre, det lagde han slet ikke skjul på. Til gengæld talte han en del om jagt med bue og pil. Det havde ikke noget med sagen at gøre, men han vidste noget om det og var engageret, så jeg var helt ked af det da han holdt op igen.

Dernæst talte den administrerende direktør. Han var noget yngre og lignede nærmest en gulddreng fra 80'erne. Han burde måske have stået model til figuren. Jeg spekulerede på om Miriam mon havde overvejet den tanke, om det mon var den egentlige baggrund for valg af motiv, den skumfødte yngling. Men det var nu nok mere den abstrakte idé det havde handlet om, Miriam tænkte sjældent taktisk.

Han talte om kunst i brede og almindelige vendinger, om kulturelle værdier, æstetiske værdier og sågar om etiske værdier. Han citerede Kierkegaard og Grundtvig og C.V. Jørgensen. Han talte smukt og ikke for længe. Og dybest set sagde han ingenting. Det må være et talent der kræves af de væsentligste beslutningstagere i dette land, man hører dem ofte optræde med det. Han kunne jo rejse med det nummer. Helt til Italien for min skyld.

Til sidst skulle osse Miriam sige et par ord. Hun hadede det. Hun mumlede mere end hun talte, hun kiggede ned i gulvet i stedet for på forsamlingen, hun bevægede sig helt tosset i forhold til mikrofonen, så nogle gange blev det en overstyret mumlen man kunne høre, andre gange forsvandt det helt. Men de fleste fik vist fat i at hun havde været meget glad for opgaven og at hun håbede at den var løst tilfredsstillende.

Så blev det hvide klæde trukket op under loftet af en eller anden hejs, figuren kom til syne og der gik et gisp igennem forsamlingen. Det var en meget smuk og meget nøgen ung mand der stod der i muslingeskallen. Hvis man så bort fra at han var over tre meter høj og fremstillet i bronze, kunne man sagtens se ham som en levende ung mand. Bronzen glødede rødt og gult, og det så ud som om han var både glat og blød at røre ved.

Jeg genkendte ham med det samme. Det var Sigurd. Jeg havde kendt ham siden vi gik i fjerde klasse. Selv efter vi forlod skolen så vi en del til hinanden. Vi spillede

fodbold i samme klub, i perioder endda på samme hold. Det var først gledet ud da jeg tog til København for at gå på konservatoriet. Der var ingen tvivl. Det var som at se Sigurd under bruseren efter en god kamp hvor han selv havde scoret det afgørende mål.

Men hvor i alverden kendte Miriam ham fra. Da jeg mødte hende havde hun sjældent været vest for Storebælt og aldrig nord for Århus. Og Sigurd kom for fanden aldrig til København. Han var blevet hjemme og var elektriker og gift og havde to børn og en Toyota Corolla eller noget i den retning. De to kunne aldrig have mødt hinanden. Men han havde alligevel været modellen, det var tydeligt.

Jeg tænkte på om jeg måske havde et billede af Sigurd i et eller andet album, et skolebillede eller et af holdet. Men jeg er sikker på at det lige netop var den slags billeder jeg kasserede da jeg drog til hovedstaden for at begynde et nyt liv i kunstens tjeneste. Der er visse stadier i ens liv der er overståede når de er overståede. Og hun kunne heller aldrig have ramt ham så perfekt fra et lille fotografi.

Det var mere sandsynligt at hun havde mødt Sigurd en gang vi havde besøgt mine forældre. Måske havde han været i huset for at reparere en kontakt, eller hun kunne have mødt ham i en forretning. Men hvordan hun kunne vide hvordan han så ud under bruseren efter en god kamp, det kunne jeg ikke forstå. Jeg var nødt til at spørge hende.

Der gik et stykke tid inden jeg kunne komme til at tale med hende. Der var en hel del hvidvin og små butterdejsskåle med kaviar og røget laks der skulle overstås først. Jeg nød det overhovedet ikke.

Der var et år vi havde været hos mine forældre det meste af sommerferien. Det var den gang vores ældste lige havde lært at gå. Det havde været en dejlig sommer så vidt jeg kunne huske. Kunne hun have mødt ham dengang på nogle af sine lange ture ved stranden. Kunne hun have set ham i vandet. Han var en god svømmer, huskede jeg. Crawlede altid hurtigere ud til flåden end os andre. Han var lige så elegant i vandet som på land.

Hun kunne sagtens have mødt ham. Hun var god til mennesker, let at komme i kontakt med når det bare ikke var i store forsamlings. Men det ville hun have fortalt. Måske ikke dengang, men i hvert fald senere. Den gang vi havde episoden med hende den lille pianist.

Hun havde jo heller ikke været helt uskyldig. Måske ikke helt så dum som jeg havde været, men det er nok lige så meget et spørgsmål om tilfældigheder.

Vi havde fortalt hinanden det hele. Det havde været grundlaget for at vi fortsatte.

Og hun havde ikke fortalt mig om Sigurd.

Jeg så at Miriam havde trukket sig over i et fredeligt hjørne ved en af nødudgangene. Det var typisk for hende, hun havde det aldrig godt ved den slags begivenheder. Hun elskede tavshed. Hun holdt meget af at jeg ikke sagde noget i lang tid. Men jeg måtte altid gerne spille for hende. Næste altid, i hvert fald.

- Jeg vidste ikke du kendte Sigurd, sagde jeg da jeg nåede over til hende.
- Sigurd, sagde hun forbavset. Ham fra fjernsynet ? Er han her ?
- Sigurd hjemmefra, sagde jeg.
- Hjemmefra, sagde hun og grinede. Sigurd Hjemmefra. Det var et sært efternavn.
- Ham der har været model for figuren, sagde jeg.

Hun så mig lige ind i øjnene og klarede sine tanker.

- Jeg har ikke brugt model til den figur, sagde hun. Det er en meget vigtig del af ideen med den. Det skulle være en fiktiv figur, et produkt af min hjerne. Men du har ret i at Sigurd ville være et godt navn til ham. Det skulle bare være med et andet efternavn, et der stræbte lidt højere end Hjemmefra.
- Det kan jeg næsten ikke tro, sagde jeg. Han er som snydt ud af næsen på en fyr jeg kendte engang. Kan du ikke have mødt ham og husket ham. Ubevidst, mener jeg.
- Det tror jeg altså ikke, sagde hun alvorligt. Det er en idealfigur jeg har lavet. Han findes ikke i virkeligheden.
- Men det gør han da, sagde jeg. Eller han gjorde i hvert fald. Jeg har spillet på hold med ham. I årevis. Jeg kunne genkende ham med det samme.

og nu må I gerne lige smutte ud at lege, for nu skal mor give far en fødselsdagsgave som han skal pakke ud helt alene.

Hun så eftertænksomt på mig.

- Og han var en du så op til, spurgte hun.
- I høj grad, sagde jeg. Som dreng altså. Og som helt ung.
- Og så har du idealiseret billedet af ham i din erindring. Derfor genkender du ham i min idealfigur. Men jeg forsikrer dig for at han ikke findes i virkeligheden.
- Jeg ved hvor hans forældre bor, sagde jeg. De har nok et billede hvor du kan se ham.
- Det må vi vist hellere lade være med, grinede hun. Hvis du har ret kunne jeg jo få problemer med dem. Om ophavsretten til ham, mener jeg.

Jeg kom osse til at grine. Men jeg var ikke glad.

- Skal vi ikke hellere tage hjem, sagde hun. Nu er det vigtigste overstået, og vi to har savnet hinanden så længe at du ikke længere kan tænke klart.

Hun gik helt tæt ind til mig.

- Og så er der altså en detalje der er lavet efter levende model, indrømmede hun. Kan du ikke genkende den.

Jeg så på figuren og tilbage på Miriam. Hun gik helt tæt på mit øre.

- Pikken, hviskede hun. Det er din. jeg kunne ikke se hans ordentligt, selvom jeg gjorde mig umage. Men din pik i min hånd kan jeg huske,- i mindste detalje.

Jeg var helt enig i at vi hellere måtte se at komme hjem.

Jobsamtale.

Receptionen var en slags udposning på den lange gang. Væggene ind til kontorerne var gråmalede op i halvanden meters højde, resten var glas. Pigen bag skranken havde bedt mig sidde ned og vente. Nu sad hun og legede med en mobiltelefon. Hun var garanteret ikke så dum som hun så ud til at være. Og heller ikke nær så ung.

Læsestoffet begrænsede sig til lyserøde aviser og glittede månedsmagasiner med annoncer for biler og dufte for mænd. Stolene var lave og betrukket med noget fletværk. Det hele var lyst og let. Temperaturen herinde var over 30 grader. Havde de intet klimaanlæg ?

Jeg var kommet i god tid. Man kommer ikke for sent til en jobsamtale. Jeg havde heldigvis selv en bog med i tasken. Jens Enevoldsen. Jeg havde osse piben med, men der stod ikke noget askebæger.

Klokken et minut over tre kom han ud efter mig. Han havde flødechokoladefarvet jakkesæt på, brækhvid skjorte og sennepsfarvet slips. Jeg havde osse en skjorte på. Den var kortærmet, men dog en skjorte. Jeg havde pæne shorts på og både strømper og sko. Jeg syntes det var varmt, han måtte da koge i det kluns. Men han så nu rolig og afbalanceret ud.

Han havde et stort kontor nede i den anden ende af gangen. Der var lyse gardiner for ruderne ud til fællesarealerne. Der var tre vinduer ud mod skoven og et den anden vej mod parkeringspladsen. Der stod en sofa og en lænestol ved det fjerneste vindue. På væggen bag lænestolen hang en reproduktion af Klee. Over skrivebordet hang noget mylder af Miró. Han satte sig i en højrygget kontorstol der bevægede sig lydigt under ham. Jeg kunne sætte mig på en fletstol foran bordet. Jeg sad ganske behageligt der.

Han var mindst ti år yngre end mig, måske snarere femten. Han hår var temmelig langt og meget velplejet. Han lignede en yngre engelsk adelsmand med succes i city. Og det var vel heller ikke helt ved siden af.

På et arbejdsbord til højre for ham stod to tændte fladskærme. Begge viste pausefisk, næsten synkront. Det var ret distraherende. På bordet foran ham stod et trekantet navneskilt. Det var sikkert af noget dyrt træ, så pænt og glat at det næsten lignede plastik. Navnet stod med gyldne bogstaver. Jacob Aron Petersen. Det var lige til at tage med hvis han skulle skifte kontor eller firma.

Det undrede mig lidt at han havde beholdt sit fødenavn. Måske betød hans far et eller andet for ham. Måske var han på bunden en smule sentimental.

- Det der mellemnavn, spurgte jeg høfligt, er det et jødisk indslag i familien.
- Det kan man jo aldrig vide, sagde han. Men det kommer vist mest af at min far var Elvis fan.

Han rettede sig lidt op i stolen og ryglænet fulgte pænt med.

- Nå, men vi skulle jo snakke om dig, sagde han så.
- Et både behageligt og spændende emne, sagde jeg.

Han smilede høfligt. Hans tænder var meget hvide. Var han så ung, eller havde han fået dem behandlet med brintoverilte ?

- Hvis du skulle beskrive dig selv med fem ord, sagde han, hvad skulle det så være for nogle.
- Dygtig, sagde jeg. Dygtig og flink og ægtemand og far.
- Det var fire, sagde han.
- Og nysgerrig, sagde jeg. Jeg er meget nysgerrig.

Et billede af et træ er ikke et træ Et billede af en pibe er slet ikke en pibe Men et billede af et billede er et billede.

Han så ned i nogle papirer.

- Du scorer højt på analysesiden, sagde han og så op igen. Du sagde ikke logisk. Du sagde flink og ægtemand og far, du sagde ikke logisk.
- Jeg handler ikke altid lige logisk, svarede jeg. Det kan for eksempel være svært at se en logisk forklaring på at jeg sidder her lige nu.
- Du har måske slet ikke lyst til at arbejde her ?
- Jo det kan du tro, sagde jeg, masser af lyst. Det har ikke en snus med logik at gøre, det er ren lyst.
- Og en noget bedre løn, sagde han.
- Det har jeg bestemt osse lyst til.

- Jobbet medfører at du, hvis altså vi ansætter dig, at du skal fungere som min højre hånd i en hel del sager.

Han så ned på sine hænder og så op igen.

- Du ligner ikke min højre hånd, konstaterede han.
- Har I ikke et klimaanlæg, spurgte jeg. Det er helvedes varmt herinde. Jeg formoder ikke at din far, ham Elvis fan'en, er ved at stege hanekyllinger.
- Min far er død, sagde han, og vores aircondition er ude af drift i dag. Men det var nu ikke så meget din påklædning jeg tænkte på, den kan der jo gøres noget ved. Det var mere din alder.
- Og den kan vi ikke gøre noget ved, sagde jeg. Men der er altså over ti år tilbage i mig. Måske tyve med den nuværende regering. Så længe planlægger du vel ikke engang selv at blive.

- Nej, Vorherre bevares, sagde han. Men hvordan vil du have det med at arbejde for en der er så meget yngre end dig selv.
- Det tror jeg ikke engang jeg ville lægge mærke til, sagde jeg

Det tyggede han lidt på. Jeg er ikke sikker på at han troede på mig. Det havde måske heller ikke virket så overbevisende.

- Nævn fem negative sider ved dig selv, sagde han.
- Jeg kan være temmelig stædig, sagde jeg. Måske osse lidt rodet. Jeg er nok nogle gange lidt for glad for kaos. Det sker jeg blir liderlig på upassende tidspunkter, og jeg er nok osse fysisk doven. Mine overarme står ikke rigtigt i et rimeligt forhold til min livvidde. Var det ikke fem ?
- Ryger du, spurgte han.
- I høj grad, svarede jeg. Mest pibe.

Han rystede på hovedet.

- Jeg skal være helt ærlig overfor dig, sagde han. Alle objektive kriterier taler for at jeg ikke skal ansætte dig. Du har hamrende gode papirer, dine testresultater er strålende, men din stil er helt forkert. Det kan godt være du har lyst til jobbet, men jeg tror ikke på at du har lyst til at ændre stil.
- Jeg vidste slet ikke at jeg havde en stil, sagde jeg. Mine unger siger altid at jeg mangler stil.
- Jeg skulle nok have afbrudt denne samtale for længe siden, fortsatte han uanfægtet, men af en eller anden grund har jeg ikke gjort det. Det kan være fordi jeg er nysgerrig eller træt eller hvad ved jeg, men det kunne osse være fordi jeg alligevel burde ansætte dig.

Der blev en lille pause. Fiskene svømmede videre over skærmene. Den ene bil efter den anden forlod parkeringspladsen. Nede ved skoven pilede et eller andet dyr frem og tilbage. Det kunne ligne en ræv, men på denne tid af døgnet var det nok snarere en sindsforvirret hund.

- Hvad er din kommentar til det problem, sagde han så.
- Er det ikke lidt for varmt til at have den slags problemer, spurgte jeg.

Han smilede igen med hvide tænder. Ikke bare af høflighed, men som om han fandt det hele lidt komisk.

- Du er fuld af løgn, sagde han. Du har slet ikke lyst til det job.
- Vel har jeg så, sagde jeg. Ellers sad jeg ikke her. Min græsplæne venter mig med længsel.
- Du gør ellers hvad du kan for at gøre dig umulig, sagde han.
- Jeg tror du overvurderer min taktiske sans, sagde jeg. Det er bare for varmt til at jeg kan spille komedie.

Han var begyndt at svede i ansigtet og på halsen. Men det så ikke ud til at genere ham, tværtimod blev han mere og mere munter at se til.

- OK, sagde han så. Men så må det blive din opgave at forklare mig hvilken rolle du vil spille her i firmaet, hvorfor det er vigtigt,- og hvorfor det er dig der skal spille den.

- Det var en ordentlig mundfuld, sagde jeg, det kan jo blive til et helt foredrag.

- Jeg håber det er underholdende, sagde han og lænede sig tilbage i stolen.

Jeg begyndte at fortælle om den frugtbare forstyrrelse jeg ville bringe ind i hans cirkler. Cirklen er den figur der har den korteste omkreds i forhold til arealet, den figur der har mindst kontakt med omverdenen. Jeg ville lave buer i firmaets overflade, både indad og udad, både poser ind og fangarme ud. Det blev et længere skoleridt om Platons idiotiske idélære og Johannesevangeliets livsfarlige indledning, et forsvar for virkeligheden. Og han havde selv bedt om det.

- Men jeg kan naturligvis ikke beskrive hvad jeg vil gøre før jeg gør det, sagde jeg. Jeg må nøjes med kodeord og indtryk i poetiske vendinger.

- Og hvordan skal jeg så vurdere om det vil være til gavn for firmaet, spurgte han. jeg kan jo ikke sætte tal på kodeord og poetiske vendinger.

- Du må lytte til dit hjerte, sagde jeg. Eller din intuition eller hvad du nu kalder det. Fornemmelsen i maven.

- Ja, den er god med dig, sagde han og løsnede slipset en smule. Men hvordan skal jeg gå til bestyrelsen med sådan en beslutning. Og hvordan vil du have jeg skal kunne styre det.

- Med fingerspidserne, sagde jeg. På samme måde som du dyrker sex. Der planlægger du vel heller ikke forløbet og sætter sandsynligheder på i procenter. Men du styrer alligevel.

- Det gør jeg, svarede han. Og det blir osse ind imellem et dårligt knald. Det blir ind imellem helvedes elendig. Og det har jeg måske råd til i mit sexliv, men ikke i min forretning.

og det er altså de færreste tildragelser i denne verden der har en og kun en årsag

Nu blev jeg svært ophidset.

- Du vil da ikke bilde mig ind at denne forretning fra bunden er bygget på sikre kalkuler, sagde jeg, at I aldrig tager chancer, at I aldrig spiller på fremtiden. Det tror jeg ikke på.

Det tyggede han lidt på. Hans højre hånd kørte endnu engang ind bag slipseknuden. Jeg så ned ad mig selv og opdagede at de fleste skjorteknapper var gået op. Skjorten hang sammen på sit yderste lige over navlen. Og den var bestemt ikke nede i bukserne længere.

- Du har ret i at vi spiller, sagde han endelig. Men vi satser aldrig mere end vi har råd til.

- Du mener seriøst at I aldrig vil kunne gå konkurs, spurgte jeg.

Nu var han næsten vred. Han hev slipset op over hovedet og knappede den øverste skjorteknap op.

- Naturligvis kan vi det, sagde han arrigt. Enhver kan gå konkurs. Der kan komme et jordskælv på den amerikanske vestkyst, eller et par store kunder kan gå ned samtidig. Naturligvis kan vi gå konkurs. Men chancen for det er vel under fem procent. De odds du giver mig er snarere fifty-fifty.

- Jeg synes du sagde at du ikke kunne sætte tal på, sagde jeg. Men så kan du vel slå plat og krone om det. Det er de samme odds.

Jeg rejste mig og knappede et par knapper i skjorten. Han så op på mig.

- Jeg går ud fra at der ikke er mere du skal spørge om, sagde jeg og samlede min taske op fra gulvet.

- Nej, det har du ret, sagde han træt. Jeg blir osse lige nødt til at ringe hjem og sige at jeg blir lidt forsinket. Kan du selv finde ud ?

Det kunne jeg da godt, og han sagde at de ville kontakte mig når de havde taget en beslutning. Jeg tænkte mit og gik forbi alle de tomme kontorer, forbi den tomme reception og ud på trappen. Det var lidt køligere udenfor, men turen til stationen var alligevel en varm omgang.

Jeg fik ikke læst min skakbog i toget. I stedet planlagde jeg at skrive en stor udviklingsroman med Jacob Aron Petersen i hovedrollen. Jeg vidste nøjagtigt hvordan den dramatiske slutning skulle være. Men jeg blev nok nødt til at give ham et nyt navn, så han ikke anlagde sag imod mig. Peter Andreas Jacobsen måske. Så ville han garanteret fange det hvis han læste den. Det var en af de planer som man på forhånd vidste aldrig blev til noget. Så kan de være så vilde som man har lyst til.

Min kære kone sad på terrassen og drak te med isterninger og citronskiver i. Hun havde ikke mere på end hun var nødt til for anstændighedens skyld. Og da vi har en lukket have, var det meget lidt. Jeg smed sko og sokker og skjorte og gik ud til hende.

- Nå hvordan gik det, spurgte hun nysgerrigt.

- Det var en oplevelse, sagde jeg. Og jeg tror ikke jeg får det.

- Det var da trist, sagde hun. Men verden går jo ikke under af den grund.

Jeg satte mig på stolen ved siden af hende og begyndte at kradse piben ud.

- Jeg fik ham i det mindste til at hive slipset af, sagde jeg.

Ideen med den film

men ude på helheden lever den mystiske kvinde så længe hun lever kan helheden aldrig forsvinde

1.

Hele ideen med den film var naturligvis at Sarah skulle være nøgen. Så helt nøgen og bevægelig og belyst at jeg kunne se det hele. Og sådan kunne jeg ikke forelægge det for hende.

Hun havde accepteret at jeg var instruktøren og at hun var skuespilleren, men hvis jeg ikke lavede et manuskript med en god grund til at hun skulle være nøgen, så ville hun garanteret bakke ud.

Stemningen og situationen var osse vigtig. Hun skulle kunne lide det, hun måtte ikke se bange ud. Det skulle ikke være trusler eller nød der klædte hende af. Men det skulle heller ikke være en alt for naturlig situation. Hvis det var et eller andet med at hun skulle i bad eller i vandet, ville det ikke være noget særligt. Det skulle være et sted og en begivenhed hvor det var lidt usædvanligt at tage tøjet af.

Og man skulle vide det i forvejen. Hun skulle sige det med ord, at hun ville tage tøjet af. Der skulle altså være en tilskuer. Men der skulle kun være en. Det ville osse være godt om man blev lidt i tvivl om hun nu ville gøre det når man så filmen. Men man skulle have næsten vished inden. Så man både kunne nå at være spændt og glæde sig. Der er skrevet mange manuskripter med det mål. Og jeg skulle finde på en ny historie med denne samme slutning.

Jeg skulle osse beslutte om hun og tilskueren skulle kende hinanden i forvejen eller om det skulle være deres første møde. Og hvad skulle de hedde, Sarah og tilskueren.

Når jeg skal tage den slags beslutninger, skal jeg ud at gå. Jeg tog frakke og halstørklæde på og gik ned langs havnen. Den store flydekran lå inde, og projektørerne i toppen var tændt. Hvis ikke julen lige var overstået, skulle man tro det var en del af udsmykningen i anledning af højtiden. Det var flot og der var ikke et eneste menneske på kajen.

Da jeg kom tilbage var den der. Jeg satte mig ved computeren og skrev manuskriptet i et stræk. Klokken var næsten fire om morgenen da jeg var færdig. Jeg kunne ikke ringe til hende på det tidspunkt. Så jeg gik i seng og forsøgte at sove. Det gik ikke. Til sidst stod jeg op og drak to glas rødvin. Det var en glimrende Californier, så det var lidt synd at hælde den ned på den måde. Men målet helligede midlet. Jeg faldt i søvn.

Det lykkedes at komme op til tiden og på arbejde. Om jeg så gjorde gavn er en anden sag. Måske tænkte jeg for meget på filmen, måske var jeg bare træt.

Jeg kunne selvfølgelig have ringet til hende på kontoret, men det var på en eller anden måde forkert. Jeg ville osse helst sidde ned når jeg talte med hende, sidde

alene. Jeg regnede med at hun måtte være hjemme ved fem-tiden, så jeg ringede lidt i fem.

- Det er Sarah, sagde hun.
- Det er Peter Andreas, sagde jeg.
- Hej med dig, sagde hun. Hvad vil du ?
- Jeg har lavet et manuskript til den film vi snakkede om, sagde jeg. Skal jeg maile det til dig ?
- Det ville være fint nok, sagde hun. Jeg glæder mig til at se hvad det er. Så jeg kan blive stjerne.

Hun grinede.

- Jeg vil bare forberede dig på at der er en nøgenscene, sagde jeg.
- Det undrer mig ikke, sagde hun. Det må vi se på.
- Det skræmmer dig ikke, spurgte jeg.
- Jeg er skræmt fra vid og sans af hele projektet, sagde hun.

Så grinede hun igen.

- Men send det nu til mig, fortsatte hun, så jeg kan læse hvad det er du har fundet på.

(Ideen med den film) I Ventesalen.

Aftensolen stråler gennem træerne og ned på jernbanesporene. Sommerklædte mennesker sidder spredt på bænke og går hvileløst frem og tilbage på perronen. Uret viser lidt i syv. På skiltet er næste tog annonceret til 19:30. Henover busholdepladsen på den anden side af sporene kommer en mand gående. Han har lyst jakkesæt på og en gul stråhat med hvide bånd. Det er Tim.

Han går ind på stationen, gennem forhallen og over til billetskranken. Efter han har købt billet ser han gennem glasdøren til folkene ude på perronen. Han kigger på sit ur. Så vender han om og går ind i ventesalen.

På en bæk i det fjerneste hjørne af ventesalen sidder Sandra og læser i en bog. Det er en tyk bog, en knaldroman på spansk. Tim går ind og sætter sig på bænken lige overfor hende. Hun læser og ser ingenting af virkeligheden.

T: Er det ikke Sandra ?

S: (kigger op) Gud, er det dig Tim. Hvad laver du her ?

T: Jeg skal til Aalborg. Jeg har et møde i morgen tidlig med en kunde.

S: Er du da stadig hos Helene Goldschmidt ?

T: Ja - (trækker lidt på det) det er ved at være lidt pinligt. Hvordan med dig ? Du skulle til at læse, så vidt jeg husker.

S: Jeg blev færdig i torsdags. Nu skal jeg på en velfortjent ferie.

T: Det var jura, var det ikke ?

S: Jo. Jeg er Cand. Jur. nu. Det er lidt vildt, synes jeg. Og så i min alder.

T: Så gammel er du da heller ikke.

S: Sådan føles det. De fleste andre på holdet var mindst fem år yngre.

T: Hvad skal du så nu ? Har du fået job ?

S: Det vil jeg ikke tænke på nu. Jeg skal først til Peru og bestige bjerge.

T: Jeg vidste ikke du var bjergbestiger.

S: Det var jeg heller ikke. Men det blir jeg når jeg kommer til Peru. Der er sket noget med mig.

T: Du ligner ellers dig selv, synes jeg.

S: Det er udenpå, Tim. Der er ikke nogen sekretær indeni, ikke længere.

T: Næ, nu er det jo en Cand. Jur.

S: Det er mere end det (hun er helt ophidset). Det er en hel Sandra der er derinde. Og det er osse noget sludder, for det er ikke kun indeni. Det er hele vejen igennem.

T: Og det er så en bjergbestiger.

S: Hvis jeg vil. Jeg gør hvad jeg vil nu. Folk sagde at jura ikke var noget for mig, og nu har jeg gjort det. De sagde at jeg ikke kunne læse spansk ved siden af, og jeg har bifagseksamen i spansk. Og samtidig har jeg bygget mit eget køkken og er begyndt at spille saxofon. Der er ingen grænser, bortset fra dem jeg selv sætter.

T: Du er vel ikke begyndt at køre i venstre side af vejen osse ?

S: Nej, selvfølgelig er jeg ikke det. Og jeg er heller ikke begyndt at bryde tyngdeloven. Det er alle de der tåbelige uskrevne regler om hvad man kan når man er en pige i min alder. Dem vil jeg skide på. Og det er gået godt de fleste gange, så nu vil jeg bestige bjerge i Peru.

T: Det synes jeg da er helt fint. Jeg kommer bare lidt efter dig fordi jeg er træt af den tendens med at sige at man kan hvad man vil. Hvis nu du besluttede dig til at blive professionel fodboldspiller, så er jeg ikke sikker på at det ville lykkes. Og du render heller ikke rundt i bar røv i Superbrugsen, vel. Der er sgu grænser for os alle sammen.

S: Det var jo det jeg lige sagde. Jeg bryder ikke tyngdeloven. Jeg kan heller ikke beslutte mig til at jeg vil være fire år igen med alt hvad det indebærer. Men jeg tror nu nok jeg kunne gå med bar røv i Brugsen, hvis det var det jeg ville.

T: Så ville du blive arresteret.

S: Det ville jeg nok. Så ville jeg få prøvet det, hvis det var det jeg ville. Og det vil jeg altså ikke lige nu, for så kunne jeg ikke tage til Peru. Så det er måske derfor jeg ikke har gjort det.

T: Mon ikke osse din egen blufærdighed har en vis indflydelse på den beslutning.

S: Jeg synes det er blevet så pisse mondænt at være blufærdig. Jeg er træt af det ord. Jeg gider det ikke. Man må ikke gøre sig til af det man kan. Hvis jeg havde forsøgt at være blufærdig, så var jeg ikke nået hertil.

T: Det var nu mest den rent kropslige blufærdighed jeg tænkte på.

S: Det er da det samme. Min forstand og min krop er som de nu er, og det må folk tage med eller lade være. Hvis jeg vil ligge topløs på stranden, så gør jeg det. Og det gør jeg, kan jeg godt fortælle dig.

T: Ja på stranden, fordi det gør alle de andre. Men du sidder for eksempel ikke topløs her på stationen.

S: Nej, hvad skulle jeg det for.

T: Og det har slet ikke noget med blufærdighed at gøre ?

S: Næ, det er bare tåbeligt. Jeg har det tøj på som jeg føler mig godt tilpas i og som jeg har lyst til.

T: Og hvis du havde lyst til at smide det, så kunne du bare gøre det.

S: Jeg kan godt høre hvad du er ude på. Selvfølgelig kunne jeg, der er bare ingen grund til at gøre det.

T: Det kunne være for at bevise at du kan.
S: Jeg ved godt hvad jeg kan. Jeg behøver ikke bevise noget.
T: Du kunne bevise det overfor mig.
S: Den er god med dig, Tim, og jeg er smigret, det indrømmer jeg. Men selvom det lyder lidt overlegent, så er jeg sådan set ligeglad med om du er overbevist eller ej. Jeg skal ikke bevise noget overfor dig.
T: Så det vil du ikke ?
S: Hvad vil jeg ikke ? Bevise noget ?
T: Smide tøjet, mener jeg.
S: Nej. Hvad skulle det gøre godt for.
T: Jeg tror det er blufærdighed. Og så dækker du dig ind med snak.
S: Du kan tro hvad du vil. Jeg synes bare ikke der er nogen grund til at gøre det, så enkelt er det.
T: Betyder det, at hvis jeg kan komme med en god grund, så vil du gøre det.
S: Hvis grunden er god nok, ja. Men det kan du heller ikke. Der er sgu ingen grund til at smide tøjet i en kedelig ventesal, slet ikke når man skal med toget om ti minutter.
T: Jamen er det ikke det samme med bjergbestigningen. Det er da osse kun for at bevise noget overfor dig selv.
S: Der er en meget stor forskel, er der. Det med bjergbestigningen har jeg lyst til. Det med at jeg skal smide tøjet er noget du har lyst til. Det er noget helt andet.
T: Og så skal jeg ikke i den forbindelse begynde at snakke om hundredekronesedler ?
S: Et ord til i den retning, så er vi færdige med at tale med hinanden.
T: Jeg sagde det heller ikke. Jeg sagde at jeg ikke ville sige det.

Han sidder og tænker. Hun ser lidt triumferende på ham.

S: Jeg troede ellers du var så klog. Det var du i hvert fald når du skulle have renskrevet dine breve på din helt egen måde.
T: Jeg tænker bare, at hvis der ikke er nogen grund der er god nok til dig, hvis du på forhånd siger nej til det hele, så er det lige meget hvad jeg siger. Så er det lige meget hvor klog jeg er.
S: Vi kan da godt sige at der kunne være en grund der var god nok. Hvis du kan komme op med den, så gør jeg det. Du har otte minutter til toget går.
T: Det er jo bare noget du siger.
S: Nej. Jeg er nemlig kommet i tanker om en grund der er god nok. Og jeg har allerede næsten fortalt dig hvad det er. Men den er du ikke selv kommet på.
T: Det kan du jo sagtens sige. Jeg kan ikke se ind i dit hoved og se om det passer.
S: Men du kan jo prøve at finde frem til svaret, så skal jeg nok love at vise dig at det passer.
T: Det har jeg svært ved at tro på. Lover du det ?
S: Det tør jeg sagtens. For du tør ikke finde det svar.
T: Så nu er det dig der udfordrer mig.
S: Ja, eller osse nyder jeg bare at vide noget du ikke ved.
T: Jeg kan ikke forestille mig hvad det skulle være. Det er jo ikke noget med at du vil bevise noget.
S: Det har jeg allerede sagt. Du spilder tiden, mand. Toget går om syv minutter.

Det kan siges ganske enkelt: Verden er indviklet.

T: Og det er heller ikke fordi du har lyst til at gøre det ?

S: Nej, har jeg jo sagt.

Der blir stille igen. Tim kigger på sit ur. Sandra sidder og griner venligt.

S: Tænk dig nu om, mand. Du vil gerne have præmien, ikke. Hvis du finder frem til den rigtige gode grund, så tager jeg alt tøjet af, lige på stedet.

Tim forsøger at tænke. Der sker ikke meget i hans hoved. Hver gang han skal til at sige noget, tager han sig i det igen.

S: Husk nu hvad jeg har sagt. Det handler om ikke at lade sig begrænse. Og ikke være blufærdig.

T: Jeg er da ikke blufærdig.

S: Jo du er. I lårtykke stråler.

T: Mener du at jeg skal smide tøjet først.

S: Det må du da selv om. Men du skal ikke gøre det for min skyld.

Det begynder at dæmre for Tim.

T: Men du skal gøre det for min skyld. Det er det du mener.

S: Det begynder at ligne lidt, må jeg indrømme.

T: Og jeg skal indrømme at jeg har lyst til det.

S: Hvad har du lyst til ?

T: At du smider tøjet, selvfølgelig.

S: Og hvorfor har du lyst til det ?

T: (med en ansats til skuffelse) Skal jeg nu til at dybdeanalysere det.

S: Slet ikke. Du skal bare være konkret og fortælle mig hvorfor du har lyst til det.

T: Jamen, - det er fordi jeg gerne vil se det, for helvede.

S: Du er meget tæt på nu. Du skal bare fortælle mig hvad det er du vil se.

T: Jeg vil gerne se dig uden tøj på. Jeg vil se dig nøgen.

Der blir helt stille.

T: Var det så grunden.

S: Det er en grund der er god nok til mig.

T: (usikkert eller utålmodigt) Jamen, gør du det så ?

S: Det har jeg jo lovet dig. Kan du ikke lige se efter om der er myndighedspersoner der kigger. Jeg vil helst ikke arresteres.

Tim kigger ud ad vinduerne og ad glasdøren. Der er ikke et øje at se. Sandra lægger bogen og tager sin tynde frakke af. Hun trækker blusen over hovedet og hægter BH'en af. Tim kigger. Hun sparker sine sandaler af. Så smider hun sine cowboybukser og til sidst trusserne. Og blir stående lidt, nøgen.

S: Nå, nyder du det så.

T: Meget. Det er dejligt at se på.

Hun drejer sig langsomt rundt så han kan se hende i alle vinkler. Så ser hun op på uret, hun skal til at afsted. Hun skynder sig at tage frakken på igen.

S: Så er forestillingen slut. Kompagniet fortsætter til Peru.

Hun samler resten af tøjet og skoene sammen og propper det i sin taske. Så tager hun sin kuffert i den anden hånd og går ud til perronen og hen til sit tog. Folk på stationen lægger ikke mærke til hende. Men de ved selvfølgelig heller ikke at hun er nøgen under frakken.

Finish

Det er nu bedst at lege julelege om sommeren.

(Ideen med den film)

3.

Der gik en time. Der gik halvanden time. Så længe kunne hun ikke være om at læse det manuskript. Måske var hun blevet fornærmet. Eller skræmt.

Jeg lavede mad og spiste og vaskede op. Jeg tændte fjernsynet og kunne ikke se hvad det forestillede. Til sidst ringede jeg til hende.

- Det er Sarah, sagde hun.
- Det er P A, sagde jeg. Fik du min mail.
- Ja ja, sagde hun.
- Og har du læst manuskriptet ?
- Det har jeg da.
- Jamen, hvad synes du.
- Det er en meget kort film, synes jeg.
- Det er en kortfilm, sagde jeg.
- Og den handler kun om en eneste ting, fortsatte hun.

Hvordan skulle jeg opfatte det. Var hun fornærmet ?

- Det er et kort, koncentreret udtryk, sagde jeg.
- Det kan godt være. Det har jeg ikke så meget fortand på.
- Jeg regnede med at du skulle spille Sandra, sagde jeg.
- Nå, sagde hun. Jeg var ellers sikker på at jeg skulle spille Tim. Eller damen i billetsranken.

Hun grinede. Lissom hun plejede.

- Men har du mod på den rolle, spurgte jeg.
- Det ved jeg ikke, sagde hun. Jeg ved ikke om jeg kan spille skuespil. Det er mange ord der skal siges.

Det var jo ikke det jeg tænkte på. Hvad mente hun om den nøgenscene.

- Jeg vil i hvert fald gerne prøve, sagde hun. Så må du jo stoppe mig hvis det ikke dur. Men for resten. Hvem skal spille Tim ?
- Det ved jeg ikke endnu, sagde jeg.

Det havde jeg slet ikke tænkt over. Jeg skulle finde skuespillere til de andre roller osse. I hvert fald til tilskueren Tim og billetsælgeren. Folk på perronen kunne man vel bare filme.

- Hvad med min lillebror, foreslog hun. Han kan garanteret overtales.
- Er han ikke lidt ung, sagde jeg. Han skal jo have arbejdet sammen med hende i flere år i det der speditjonsfirma. Jeg havde tænkt han skulle være på alder med hende, eller snarere lidt ældre.
- Du skal måske selv have rollen, spurgte hun. En anelse spydigt, syntes jeg.
- Næ jeg skal instruere, sagde jeg. Og jeg har osse selv kameraet. Men det kan da godt være at din lillebror kan bruges. Med lidt sminke måske. Og så skal han klippes. Hvis du vil være mere tryk ved at spille overfor ham, mener jeg.
- Det er mere for hans egen skyld jeg spørger, påstod hun. Han har plaget mig om at skaffe ham en rolle.
- Du kan da godt bede ham om at ringe til mig, sagde jeg imødekommende. Så må vi jo se hvad vi kan finde ud af.
- Det er pænt af dig, sagde hun.
- Men vi to har i hvert fald en aftale, sagde jeg.

Der blev lidt stille i den anden ende af ledningen.

- Jeg kunne måske godt tænke mig at der blev lavet lidt om på slutningen, sagde hun så.

Skuffelsen bredte sig i min mave. Så turde hun alligevel ikke. Det var måske osse lidt meget at forvente. Den film skulle måske først laves når jeg blev lidt mere berømt.

- Jeg tænkte på det med frakken, fortsatte hun. Det er lidt ulogisk med den frakke når det er sommer, er det ikke. Hvis hun nu gik ud til toget uden den frakke på, og de andre alligevel ikke bemærkede noget.
- Jamen tror du ikke at folk ville glo.
- Da ikke hvis du instruerer dem i at lade være.

Indvielse.

Slangeøje sad med ryggen til havet og stirrede intenst ind i den gule klint. Solen flød nedover hans hals og hans ryg og fik huden til at sprække. Han blev siddende og lod den sprække.

Det var på tide han smøg barndommen af sig og blev en mand. Alle hans brødre var allerede voksne, hans far var død for mange år siden ude vestover, han var husets sidste barn. Han havde levet toogtyve somre, og det var ved at være pinligt at han stadig løb omkring som en dreng.

Det var hans mor der havde bedt ham vente. De ældre brødre mente det var fordi hun ikke kunne slippe sin yngste søn. Men Slangeøje vidste at hans mor var en uhyre klog kvinde, så når hun bad ham om at vente, så var der sikkert gode grunde til det.

- Hvis du gør det nu, havde hun sagt for flere år siden, hvis du gør det nu blir du en mand, en rigtig mand, en helt almindelig mand.

Men venter du et par år, så blir du en mand udover det sædvanlige.

- Jeg vil bare være en mand, havde Slangeøje sagt, en mand som mine ældre brødre.

- Den slags sønner har jeg allerede, svarede moderen. Jeg vil hellere se dig vente og blive en usædvanlig mand. Som din far var.

Min storebror havde en magisk hue når man havde den på behøvede man ikke spise eller drikke man var heller ikke nødt til at høre efter for at vide hvad der foregik i verden og når man gik gik man i virkeligheden fem centimeter over jorden

Endelig havde hun givet lov. Og derfor sad Slangeøje med ryggen til vandet og stirrede ind i den gule klint. Hans ryg føltes som var den pisket med okseremme og gnedet med salt. Hans hoved dundrede som blev der slået på det med en kølle. Hans øjne sved og tårerne dryppede fra dem. Men han blev siddende og stirrede til klinten åbnede sig for ham. Den sprækkede og gled til side som to store gule tæpper.

Og nu åbenbarede et vidunderligt blå og grønt landskab sig for ham. Alle træer og buske og græsstrå var ved at sprænges af grøn saft. Søer og bække var klare og spejlede en skyfri himmel. Det var som det landskab kaldte på ham. Han behøvede bare rejse sig og spadsere ind i den evige lykke.

Alligevel blev han siddende og lod landskabet kalde. Det lokkede med en lykke der ville være tom så længe han ikke havde udrettet noget. Det havde hans far og hans brødre fortalt ham så mange gange, og hans mor havde sunget det for ham når han skulle falde i søvn. Han ventede på at nogen skulle komme ud af landskabet, ud til ham Han vidste bare ikke hvem han kunne forvente.

Det var en ung kvinde der kom. Hun havde slået sit lange hår ud og var derudover svøbt i et fiskenet. Hun fulgtes med en lille hvid hund og hun havde et løg i munden.

Han vidste straks hvem hun var. Den historie havde han hørt så mange gange at han kunne drømme den med vilje, både når han sov og når han var vågen. Det var hans mor fra dengang hun mødte hans far for anden og afgørende gang. Naturligvis var det hans mor, hvor kunne han have forventet andet.

- Du er gået forkert, sagde han. Jeg er ikke din mand, jeg er din søn.

Kvinden spyttede løget ud.

- Det er ikke høfligt at tvinge folk til at tale med mad i munden, sagde hun arrigt. Og tror du i øvrigt ikke jeg selv kan genkende min mand når jeg ser ham.

- Jeg blev bare et øjeblik lidt bange for at du havde andre hensigter, sagde Slangeøje og blev rød i kinderne.

- Du er nydelig når du skammer dig, sagde kvinden. Skyldes det min opfindsomme påklædning.

- Jeg kommer til at se på dig med en lyst som enhver mand får af at se på en kvinde som dig, sagde han. Og da du er min mor, synes jeg slet ikke det er passende.

- Og der tager du fejl, sagde kvinden, for jeg er ikke din mor.

- Du er ikke min mor som hun er nu, sagde Slangeøje. Du er min mor dengang du fristede min far med din klogskab. Og det skal jeg ikke bebrejde dig at du gjorde dengang, det er en af grundene til at jeg kan sidde her og tale med dig, men jeg bebrejder dig at du frister mig på samme måde nu.

Den hvide hund var blevet træt af at snuse rundt i det høje græs. Nu løb den forbi Slangeøje, over stranden og ud i vandet. Den havde fået øje på et par ænder der svømmede sammen derude. Ænderne opdagede den på lang afstand og lettede. Hunden vendte om og svømmede igen i land.

- Du er måske lige ung nok til at kunne blive en rigtigt usædvanlig mand, sagde kvinden. Måske var din mor for hastig da hun gav dig lov i dag. Jeg er ikke kommet for at friste nogen. Og jeg er ikke din mor. Jeg kommer kun i denne skikkelse fordi du kender den og er tryk ved den. Du skulle bare se mig hvis jeg virkelig satte mig for at friste dig.

- Hvis du ikke er min mor, så gad jeg nok se det, sagde Slangeøje. Men det skal nok vente til en anden og mere passende lejlighed.

- Det skal det nok, sagde kvinden, og det var et klogt svar. Du er måske alligevel gammel nok til at blive en mand.

- Jeg havde forventet at blive prøvet, sagde han, men jeg havde ventet at prøverne var nogle andre.

- Hver mand sin prøve, sagde kvinden. Og vi er slet ikke begyndt på de virkelige prøver endnu, det har kun været en høflig samtale.

Den hvide hund var igen gået hen til kvinden. Den bed fat i fiskenettet og forsøgte at trække sin herskerinde tilbage i det blå og grønne landskab i den gule klint. Men hun blev stående.

- Så giv mig dog de prøver, sagde Slangeøje utålmodigt.

- Så så, sagde kvinden. I drenge har altid så travlt. Mon det er en hidsighed der sidder i det vedhæng der dingler mellem jeres ben.
- Den sidder ikke kun der, sagde Slangeøje. Den sidder i brystet og i øjet og i panden. Og ikke mindst i fødderne.
- Du sidder på dine fødder, påpegede hun.
- Og det er vel netop derfor jeg skal sidde sådan, svarede han.

Hendes ansigt lyste op i et anerkendende smil. Men hun sparkede samtidig arrigt ud efter den utålmodige lille hund der var ved at flå fiskenettet af hende. Hun var bestemt ikke let at blive klog på. Og det skulle han vel heller ikke blive. Bare han blev klog af hende.

- Det går bedre og bedre, sagde hun fornøjet. Men hvorfor sidder du så ikke osse på dit bryst og din pande og dine øjne og dit mandlige vedhæng.
- Hvad ved du om hvad jeg sidder på, sagde han og begyndte selv at smile.
- Men det var heller ikke en opgave, fortsatte han. Du har ikke givet mig en opgave endnu.
- Den ungdom, den ungdom, klagede kvinden. I tror I kan få det hele forærende. Prøv at lytte til hvad du selv siger, min dreng. Det kan man ofte blive klogere af.

Hun flåede irriteret nettet ud af hunden gab og samlede det om sig igen. Den stak i en ynkeligt hyl og stak den korte hale så langt ned mellem benene som det nu lod sig gøre. Så satte den sig til at vente.

- Skal jeg da flå opgaverne af dig, sagde Slangeøje bistert.
- Hvis du tror du kan finde en opgave på mig, så bare flå til, sagde kvinden.

Hun smilede ikke længere. Hunden havde lagt sig ned. Den ville hjem og lå derfor og peb lavt og ynkeligt. Slangeøje tænkte så det knagede.

- Sig det højt, sagde kvinden irriteret. Benyt dig af du netop ikke er en lille hund der kun kan pibe.
- Jeg skal måske give dig en opgave, sagde Slangeøje. Min far gav dig en opgave, og den løste du.
- Det står dig frit for at forsøge, sagde hun. Men jeg ville være lidt varsom hvis jeg var dig. Hvis du stiller mig en opgave jeg ikke kan løse, så er prøven vel ikke bestået.

Slangeøje sad længe og så på kvinden og hunden og det smukke landskab. Så mærkede han pludseligt en varme i brystet, en varme der blev til vished.

- Jeg tror din hund er tørstig, sagde han. Det er varmt her, og den bør ikke drikke saltvand. Jeg tror jeg vil bede dig om at gå hjem og give din hund noget friskt vand.
- Den opgave kan jeg godt løse, sagde hun, men det betyder at jeg må forlade dig.
- Er det ikke osse på tide, sagde han. Din hund er ikke den eneste der tørster i denne her sol.

- Jeg holder nok til det, sagde hun smilende.
- Jeg tænker osse mere på mig selv, indrømmede han.

Hun så længe på ham.

- Du er stadig så køn når du skammer dig, sagde hun, selvom det så kun er en lille smule. Jeg tro jeg vil føje dig. Farvel.
- Farvel - og mange tak, sagde Slangeøje.

Kvinden vendte sig og gik ind i det smukke landskab. Hunden rejste sig fornøjet og pilede efter hende. Den gule klint slog sammen efter dem og Slangeøje rejste sig fortumlet op. Han vadede ud i vandet og skyllede sin krop og sit ansigt. Så gik han hjem.

Ved brønden trak han hurtigt en frisk spand vand op og drak så det løb ham nedad brystet. Hans mor kom ud og hilste på ham.

- Lykkedes det så, spurgte hun, blev du en voksen mand.
- Det mener jeg nok, svarede han.
- Så fra nu af kan du alt hvad du vil ?
- Det tror jeg sgu ikke. Men man forventer vel heller ikke at man kan køre bil bare fordi man har fået sit kørekort.

Hun så noget forundret på ham.

- Nå nej, tilføjede han undskyldende, det er vist en anden historie. Men jeg er stadig lidt omtumlet af at sidde så længe i den brændende sol.

Man pakker ikke kvinder ind i cellofan.

Hun havde tykke hvide sokker på, hun blev så let kold om fødderne. Andet havde hun ikke på, ikke engang et ur. Hun holdt fri. Håret lyste som nypudset kobber i eftermiddagssolen, både fra hovedet og i skridtet. Hun sad i sofaen med hænderne bag nakken og lukkede øjne. Selvom hun ofte holdt fri på den måde fandt jeg det stadig lidt distraherende at skulle føre en normal samtale under de forhold.

Jeg syntes stadig at vi burde blive kærestes. Men hun havde ikke kærestes. Det havde hun fortalt både mig og alle ugebladene. Jeg kunne passe forretningen, skrive brevene, tage telefonen og dyrke lidt sex med hende når vi begge to havde lyst, det vil sige når hun havde lyst, jeg havde altid lyst. Jeg fik min gode månedsløn for det hele, og så nyttede det ikke at vi var kærestes, det kunne jeg vel nok se. Og det kunne jeg vel nok.

Noget af det vigtigste i denne verden findes slet ikke i virkeligheden, men er helt abstrakte størrelser. For eksempel skellet mellem min have og naboens mark. Det udgøres af en helt imaginær linje der udgår fra et metalspyd i jorden. Jorden er den samme på begge sider af linjen, frø og sand flyver frem og tilbage over den som vinden blæser, myrer, regnorme og fasaner aner ikke den eksisterer, for det gør den jo ikke. Men for mig og min nabo, og for vurderingsmyndighederne er denne abstrakte, ikke reelt eksisterende størrelse helt afgørende.

- Det er et spørgsmål om temperament om man vil holde sine pointer tilbage eller fyre dem af med det samme, sagde hun. Og jeg kan altså ikke sidde og holde på dem. Når jeg får en idé, så skal den ud.
- Pjat med dig, sagde jeg. Du kan altid holde alle ideerne til den næste kollektion tilbage indtil den skal vises. Og gud nåde og trøste den idiot der ikke kan.
- Ideen er vigtigere end resultatet, fortsatte hun uanfægtet. Det der med at pakke Tower Bridge og parlamentet i Berlin ind, det var en god idé. men du må da indrømme at resultatet var yderst kedsommeligt. Imponerende måske, men dybest set kedsommelig. Jeg er glad for at min idé ikke kan udføres i praksis.
- Hvilken en af dem, spurgte jeg - for der var en del at tage af.
- Den med at pakke månen ind i råsilke i forbindelse med næste efterår. Den er genial og den blir aldrig gennemført.
- Det er slet ikke din idé, sagde jeg tørt. Den er det klassiske eksempel på konceptkunst, lærerbogseksemplet.
- Det var cellofan, sagde hun, ikke råsilke. Og det var en pervers idé. Man pakker ikke kvinder ind i cellofan, man bruger råsilke.

Jeg gad faktisk ikke høre på hende når hun var i det humør. Jeg gik ud for at lave kaffe, det kunne hun vist nok trænge til. Da jeg kom tilbage med bakken med kopper og den lille stempelkande sad hun helt stille i solen. Hendes øjne var lukkede og hun så rar ud. Hun var død.

Der gik panik i mig. Jeg var nødt til at ringe efter en læge. Og selvom det nok bare var et hjerteanfald, ville han måske alligevel ringe efter politiet. Hvis de så hende sidde sådan der i sokker og ingenting, ville der blive stillet en masse tåbelige spørgsmål. Der ville være spørgsmål nok, det ville være rart at kunne sortere i hvert fald nogle af dem fra.

Jeg hentede noget undertøj og en kort kjole oppe på hende værelse. Jeg blev nødt til at rykke lidt rundt på hende for at give hende det på. Det var meget ubehageligt og meget besværligt. Det tog mindst ti minutter før det så rimeligt ud. Så ringede jeg efter lægen. Som jeg havde forventet ringede han til politiet. I løbet af en time brød helvede og presse og afhøringer løs.

Det var en helt ung pige, ikke mange dage over 30, der så ud til at have ansvar for sagen. Og da jeg var det fineste vidne, eller hvad de nu kaldte det, så var det mig der fik æren af at blive afhørt af hende.

- Hvad var din stilling her i huset, spurgte hun.
- Jeg var vel nærmest en slags forretningsfører og sekretær, sagde jeg.
- Men du boede her osse, konstaterede hun.
- Ja, sagde jeg.
- Og I havde et forhold ?
- Man har vel et eller andet forhold til alle man omgås, sagde jeg.
- Du ved godt hvad jeg mener, sagde hun.
- Ja jeg gør, sagde jeg. Men det er ikke så enkelt. Hvis du mener om vi delte seng, så er svaret nej. Jeg har aldrig sovet sammen med hende. Men hvis du mener om

vi lå i med hinanden, så ja. Engang imellem. I perioder næsten ikke, i perioder ret ofte.

- Og var det sjældent eller ofte her på det seneste ?
- Det ved jeg ikke. Hvor ofte skal det være for at være ofte ?

Hun havde samme hårfarve som Helene. Men jeg er ikke sikker på at hendes var ægte. Hun havde blå øjne, Helenes var grønne.

- Men kan det ikke osse være dig det samme, fortsatte jeg. Lægen siger det var et hjertetilfælde.

- Det er alligevel et pludseligt og uventet dødsfald, sagde hun, så skal vi se nærmere på det. Og så osse fordi det er hende, det kan jeg lisså godt indrømme. Du havde vel heller ikke forventet at det her kunne ordnes i stilhed, nå naiv kan man sgu ikke være.

Jeg tog det roligt. Jeg havde ikke slået Helene ihjel. Men det generede lidt at vi havde snerret af hinanden da vi talte sammen sidste gang.

- Jeg kommer til at savne hende, sagde jeg. Og jeg kommer osse til at se mig om efter et nyt job. Og et nyt sted at bo, går jeg ud fra. Det er hendes hus.

min jakke er et jordbærbed med saftigt lange skøder jeg tar den på og ligger ned og gøder

Der fulgte nogle rædselsfulde dage. Jeg flyttede midlertidigt hjem til min mor, men det meste af tiden var jeg alligevel i Helenes hus. Forretningen skulle jo gøres op, vi skulle tage stilling til om den skulle sælges eller bare likvideres. Det hele hang jo på hendes navn og hendes design. Og næste kollektion var næsten klar, hvad skulle der ske med den. Der var tusind ting at tage stilling til.

Det var hendes forældre der arvede, men hvad vidste et pensioneret lærerpar fra Hedehusene om tøj. Der var alle de andre ansatte, men det plejede at være Helene og mig der havde overblikket, og nu var det altså kun mig. Jeg vidste ikke engang om jeg ville få løn for det jeg lavede. Hvem skulle fastlægge den, bobestyreren, den gamle idiot, eller jeg selv ?

Og samtidig var der pressen. Og politiet. Det var hende den rødfarvede hver gang. Jeg var lige ved at tro hun var blevet forelsket i mig. Men sådan virkede det nu ikke når hun så spurgte.

Det havde fundet nogle mærker på Helene, på skuldrene og på brystkassen. Som var hun blevet rusket eller slået. Ikke voldsomt, men alligevel. Jeg tænkte på om det var kommet da jeg klædte hende på.

- Jeg har aldrig brugt vold overfor hende, sagde jeg. Er I sindssyge. Jeg var blevet fyret på stedet. Den slags ville hun ikke have fundet sig et sekund i. Hun fandt sig ikke i noget som helst.

- Har du en idé om hvor de mærker så kan stamme fra, spurgte den rødfarvede.

Jeg overvejede om jeg skulle sige noget om at jeg havde klædt hende på. Men jeg blev enig med mig selv om at holde mund med den side af sagen og så derudover holde mig hundrede procent til sandheden.

- Vi fandt osse sædrester, sagde politidamen.
- Det må være fra aftenen før, sagde jeg, eller noget hen på natten. Vi mødte hinanden i badeværelset og blev lidt begejstrede.
- Jeg blir nødt til at spørge om det var et normalt samleje.
- Vi stod vist op det meste af tiden. Og så sad hun på håndvasken. Men ellers var det helt normalt uden noget kinky, hvis det er det du antyder.
- Jeg antyder ikke noget. Jeg blir bare nødt til at spørge fordi vi fandt de sædrester på hendes hals. Kan de stamme fra den nat.
- Det tror jeg bestemt ikke, sagde jeg overrasket. Det er umuligt. Hun gik i bad bagefter. Hun stod og skrålede under bruseren da jeg gik i seng.

Jeg forstod det ikke. Havde hun nået at have besøg af en eller anden mens jeg lavede kaffe. Hvem skulle det have været. Postbudet eller manden der renser swimmingpool. Der var jo ingen pøl i huset, og posten havde været der om morgenen. Og min lynlås havde været lukket pænt og ordentligt hele dagen.

- Det må være en fejltagelse, sagde jeg. Der var kun os to i huset, og så fru Larsen der gør rent. Og vi lavede ikke noget af den slags hele dagen. Vi kunne sagtens have fundet på det, osse på en måde så hun havde fået noget på halsen, det er ikke det. Men vi gjorde det ikke. Vi snakkede.

Det så ud som om den rødfarvede politidame spekulerede på hvilken variation der ville resultere i sædpletter på halsen. jeg overvejede om jeg skulle tilbyde at demonstrere, men det var vist lige plat nok, situationen taget i betragtning.

Måske kunne der have siddet noget på undertøjet eller på kjolen. Hun havde vist haft et eller anden på den nat i badeværelset, men så vidt jeg huskede havde det været morgenkåben af silke. Ikke noget undertøj og ikke en bomuldskjole. Ikke så vidt jeg huskede. Eller hun kunne måske selv have gemt noget på en eller anden måde, og så selv smurt det på mens jeg lavede kaffen. Men hvorfor i alverden skulle hun dog have gjort det. Hun var ikke helt almindelig, men alligevel. Og ingen af de forklaringer kunne jeg komme med til den politidame. Det måtte forb

Flintevænget 7.

Mit helbred var glimrende, vores forhold fungerede, vores karrierer var hvor de skulle være, vi var lige ved at have penge nok. Jeg var så tilfreds og lykkelig at det kun kunne gå nedad bakke.

Det var fredag eftermiddag. Alle indkøbene var klaret, der var gjort rent i hele huset, maden skulle bare i ovnen, vi tog en cognac til eftermiddagskaffen,

svigermor ringede og inviterede til middag den følgende weekend. Det var mig der talte med hende, Sigurd var dybt begravet i en bog. Ringenes herre for ottende gang, var det vidst.

- Din mor inviterer, sagde jeg. Vi skal da ikke noget på næste lørdag.
- Kan du ikke lige kigge i min kalender, sagde han og kiggede over brillerne.

Jeg hentede hans kalender i tasken og bladrede fremad. Den følgende lørdag var helt blank. Men på fredagen, på siden overfor, stod der noget. Han havde sagt at der var noget nede på skolen den dag, kunne jeg huske, vist nok noget med skolebestyrelsen. Og det var ikke det der stod. Der stod Flintevænget 7. Det stod lige ud for klokken 14:00.

Måske skulle jeg bare spørge hvad det betød. Flintevænget. Det lød som en af de små veje i sommerhusområderne nede ved fjorden. Vi havde snakket om at købe et nogle år tidligere, men var blevet enige om at det bare ville blive en ekstra græsplæne at slå. Så hvad skulle han med en sommerhusadresse. Klokken 14 næste fredag.

Jeg kunne vel finde vejen på kortet i lokaltelefonbogen. Hvis nu jeg igen tog tidligt fri den følgende fredag, så kunne jeg jo køre forbi og se hvad det handlede om. Jeg tror ikke jeg kunne koncentrere mig om indkøb og rengøring alligevel. Han havde jo osse sagt at det kunne vi da klare lørdag formiddag, så jeg ikke skulle lave det hele.

Der var garanteret ikke længere end jeg kunne cykle derud. Jeg kunne gå lige efter frokostpausen, der var alligevel ikke noget i indbakken der ikke var så forsinket at det ikke kunne vente til mandag. Og vejret var jo godt, det var ved at blive rigtigt forår.

Sommerhusene i det område havde ligget der i masser af år. Haverne var godt vokset til. Flintevænget 7 kunne slet ikke ses ude fra vejen. Klokken var kun lige godt et, så jeg var sandsynligvis kommet før Sigurd. Jeg stillede cyklen et par huse væk og låste den fast til en lygtepæl. Så sneg jeg mig ind i haven og var ikke fri for at føle mig en smule tåbeligt tilpas. Helt hen til de store vinduer ud mod terrassen.

Der stod en nøgen mand inde i stuen. Han stod ved en grim hjemmebar og var ved at skænke noget fra en høj grøn flaske op i et næsten lige så højt glas.

Først troede jeg det var Sigurd. Han lignede Sigurd af bygning. Men da han vendte sig om med glasset i hånden og gik over mod sofaen, kunne jeg se at det var en yngre mand. En helt ung mand, ikke en dag over tyve.

Sigurd og en mand. Det havde jeg aldrig tænkt på før. Uden at vide hvorfor, bankede

Jeg kan ikke bevise at virkeligheden eksisterer. men jeg kan bevise at jeg går ud fra at den eksisterer. Ellers ville jeg ikke betale mine regninger og jeg ville ikke bruge min tid på at sidde og skrive det her.

Det ville jeg ikke. Bestemt ikke. I hvert fald ikke.

jeg på ruden. Han rejste sig og kom smilende over og åbnede glasskydedøren, så jeg kunne komme ind.

- Undskyld jeg kommer lidt tidligt, fik jeg sagt.
- Du er en dame, sagde han forundret. Jeg havde forventet det var en mand.
- Hvorfor det, spurgte jeg.
- Fordi det var en mand i telefonen, sagde han. Men det er måske en ven der vil give dig en gave.

Jeg svarede ikke. Jeg vidste ikke hvad jeg kunne have svaret.

- Du havde måske ikke forventet det her, spurgte han.
- Jeg ved ikke hvad jeg havde forventet.
- Jamen hvis det er helt forkert, sagde han og så mig det lige ind i ansigtet, så smutter jeg da bare igen.

Han var stadig splitternøgen og stod kun ti centimeter fra mig. Jeg kunne lugte hans deodorant og jeg ville kunne røre ved ham næsten uden at bevæge mig. Og han tog det hele som den selvfølgeligste ting af verden mens det kogte og kogte i mit hoved.

Hvis Sigurd havde lavet sådan en aftale med en ung mand, så var det garanteret ikke første gang. Jeg mente at vi da havde det godt sammen, men det her kunne jeg naturligvis ikke give ham. Det var en køn og høfligt dreng. Jeg kunne jo bede ham om at gå. Og så selv vente på Sigurd.

- Du skal ikke være nervøs, sagde han. Det hele er betalt.
Det afgjorde sagen for mig.

- Det kommer som noget af en overraskelse, sagde jeg. Men det har vel osse været meningen.
- Så er jeg altså en gave i dag, sagde han og smilede endnu bredere. Det er da vidunderligt. Så skulle jeg måske ikke have pakket den op.
- Jo jo, det er helt fint, sagde jeg. Men skulle vi ikke sætte os og tage en tår af et eller andet først. Så jeg lige kan vænne mig til tanken.
- Meget gerne, sagde han og gik over for at skænke et glas til mig. Skal jeg tage lidt tøj på mens vi sidder og drikker.
- Kun hvis du fryser, sagde jeg og fnisede.

Jeg satte mig i sofaen. Hvis han ville sætte sig ved sit eget glas, var han nødt til at sætte sig lige ved siden af mig. Han havde lange slanke ben, en smuk røv, en lang smal ryg og lyst, lidt krøllet hår. Han lignede Sigurd som ung.

- Det er nu lidt specielt du er en dame, sagde han ovre ved den hæslege hjemmebar. Det er faktisk første gang.
- Er det første gang du skal prøve det med en kvinde, spurgte jeg.
- Nej nej, sagde han lidt stødt, men det er første gang det er forretning med en dame. Jeg er helt bange for at jeg kunne komme til at nyde det.

- Nu skal du ikke stille for store forventninger til en gammel kone som mig, sagde jeg.

- Og nu skal du ikke krukke med din alder, sagde han. Du er ikke en gammel kone. Du kan vel se hvor begejstret jeg allerede er bare ved tanken.

Han vendte sig om og pegede på mig uden at bruge hænderne. Den var tyk og rød og pegede lige mod mit ansigt mens han gik hen imod mig med glasset i hænderne.

- Kunne du ikke finde den, råbte Sigurd inde fra stuen.

Jeg så ned på kalenderen og gik ind til ham. Han havde lagt bogen fra sig og taget røret og sad nu og snakkede med sin mor.

- Jo, nu kommer hun, sagde han og kiggede op på mig.
Jeg så ned på ham.

- Skal jeg så noget på lørdag, spurgte han

- Den er helt blank, sagde jeg.

- Jamen så kan vi sagtens, sagde han ned i røret. Så er det en aftale. Og du hilser Tim og Sarah. - Og gu vil jeg ej, du har jo selv lige talt med hende.

Han grinede og lagde røret på.

- Jamen så hilser jeg alligevel fra mor, sagde han.

- Hvad skal du på Flintevænget 7 på næste fredag, spurgte jeg.

Han så meget forundret på mig.

- Hvad for noget, sagde han. På fredag er der møde med skolebestyrelsen og klasserådene. Det har jeg da fortalt dig.

- Der står Flintevænget i din kalender, sagde jeg og rakte ham den.

Han tog kalenderen og kiggede i den.

- Jamen det er jo noget sjusk, sagde han og grinede. Det skulle jeg have skrevet om i adresselisten. Det er det hus som lillesøster og hendes nye Peter Aron har købt i Hedehusene. Hun ringede og gav mig adressen i går. Men det er vel ikke så vigtigt. De flytter først om et par måneder, sagde hun. Der skal et nyt køkken ind først.

- Ja der er nogle der kan finde mænd med penge nok, sagde jeg.

- Ja, og der er andre der må nøjes med en mand med sans for humor, sagde han.

Jeg gik ud for at smide maden i ovnen.

Når man ser en flok statsmænd til et topmøde eller en flok politisoldater i kampuniform er det nogle gange befriende at tænke på at de alle sammen går rundt med en bar røv i underbukserne

Strandkjole.

Det er mange år siden. Omkring 1970. Men jeg kan stadig huske det hele.

Vi legede gemme. Det var Pauls tur til at stå. Og det var nu min opgave at sørge for at John ikke gemte sig lige ved siden af mig. Det gjorde de altid, de små, når vi legede gemme. Når den ene skulle stå, så rendte den anden i røven på mig og fandt et elendigt gemmested lige i nærheden. Han blev hurtigt fundet, og så fulgte jeg lige efter.

Den dag havde jeg fundet på et godt sted, og det skulle jeg ikke have ødelagt. Jeg løb ud i køkkenet og gemte mig i kroen bag komfuret. John kiggede sig omkring og satte sig under spisebordet. Og så smuttede jeg. Knægten havde ikke en chance. Jeg var ude i gangen og inde i soveværelset inden han fik kravlet ud og rejst sig op.

Jeg lukkede lydløst døren efter mig. Så åbnede jeg klædeskabet og gik ind. Jeg trak døren næsten helt til og maste mig bagud gennem mors kjoler og ind til bagvæggen. Det ville vare længe inden de fandt mig. Paul ville finde John med det samme, og så ville de lede efter mig begge to.

Det var koldt i soveværelset og endnu koldere i skabet. Udenfor havde det sneet selvom det var april. Jeg stod med næsen i mors gule strandkjole og tænkte på hvor længe det mon ville vare.

Sidste gang jeg så den kjole, og sidste gang jeg lugtede til den havde været en søndag året før, en dag vi havde været ved stranden alle fem. Det var først på sommeren og mor havde strandkjolen på udover badedragten. Hun sad og stirrede udover vandet, jeg sad lige bag hendes ryg og byggede tårne af flade sten.

Tvillingerne løb rundt og gravede nede i strandkanten. Jeg frøs en lille smule og syntes der var varmere bagved mor. Far lå på ryggen på et håndklæde med sine blå badebukser og sorte solbriller. Han trak vejret tungt.

- Er du faldet i søvn, spurgte mor.
- Jaaa, sagde far
- Vil du så ikke låne en solhat, sagde hun.
- Helst ikke.

Jeg byggede videre så stille jeg kunne.

- Det er nu dejligt at se de morer sig sådan, sagde mor.
- Mmmmm, sagde far.
- Du ser dem jo ikke, sagde hun.
- Jeg sover, svarede han. Men jeg kan nu godt høre dem.
- Det er så livsbekræftende med børn, sagde hun. det er lige før man får lyst til en til.

- Pas på hvad du siger her på stranden, sagde han og vippede solbrillerne op i panden. Jeg er alt for hurtig kampklar.

Mor slog med venstre hånd henover de blå badebukser. Men det virkede hverken ondt eller voldsomt.

- Du er en værre en, sagde hun.
- Det er jeg, sagde han. Det må du så lære at leve med.
- Det gør jeg med den største fornøjelse, sagde hun. Bare du ikke havde tænkt dig at vi skulle til at lave den efterfølger lige her og nu.

Jeg byggede stille videre på mit tårn. Den samtale var ikke beregnet for en dreng på elleve år.

- Jeg tænkte nu osse mere på om du havde noget særligt for i aften, sagde han. Jeg tror nemlig jeg er dejligt udhvilet og udholdende efter at have ligget her.

Jeg kom til at kigge ud over vandet. Langt ude var der en båd, der så ud som om den var på vej ind. Min mor kiggede osse i den retning, men jeg ved ikke om hun så noget. Man kan godt kigge uden at se noget som helst.

- Helene kommer et smut i aften, sagde hun, men hun blir nok ikke så længe.
- Hvad skal hun nu, spurgte far.
- Vi skal bare snakke lidt, sagde mor. Det går vist ikke så godt med forretningen. Og Ove har jo stadig penge i den og er begyndt at blande sig.
- Det kan vi jo ikke gøre noget ved, sagde far.
- Næ. Jeg kan bare lade hende hælde noget vand ud af ørerne.

Båden var nu så langt inde at man kunne se det var en bred, flad, hvid motorbåd. Den styrede direkte ind imod os som ville den sejle op på stranden og lægge sig mellem vores håndklæder. Jeg var sikker på at mor måtte have set den nu, men hun sagde ikke noget om den. Hun var helt tavs som om hun tænkte på noget helt andet. Man kunne næsten fornemme det på hendes ryg gennem den gule strandkjole.

- Jeg tror ham Ove gerne vil tilbage til Helene, sagde hun så. Det tør hun ikke selv tro på, men jeg er sikker på at det er derfor han blander sig. Det gik jo osse ad H til for tre år siden, og da hørte hun ikke et ord fra ham.
- Det var jo osse mens han lå og rodede rundt med hende den franske studine fra Århus, sagde far.
- Det er jo det jeg mener, sagde mor.
- Jeg forstår ham sådan set godt, sagde far. Hun så noget bedre ud end Helene nogensinde har gjort.
- Og bedre end mig, spurgte mor.
- Det har jeg ikke sagt noget om, sagde far og satte sig op.

Denne text har slet ingen intentioner om at referere til sig selv. Hvad var det dog der skete ?

Han fik med det samme øje på båden, men da var den osse næsten helt inde. Den havde taget det meste af farten af.

- Jeg ved godt du ikke er særligt vild med Helene, sagde mor. Men hun er altså min veninde, og jeg holder meget af hende.
- Mon det er nogle tyskere der er faret vild, sagde far.
- Hvad snakker du om. Hvad for nogle tyskere.
- I båden der.
- Jeg troede vi talte om Helene, sagde mor.

En hel flok mænd hoppede ud af båden, ud i vandet og begyndte at vade i land. De havde røde og hvide kimonoer på og hvide pandebånd og store slagsværd. Det var japanere, kunne jeg se.

De trampede på store træsandaler forbi de måbende tvillinger og lige op imod os. Far og mor nåede at rejse sig og springe til hver sin side. Jeg kunne ikke røre mig.

Den første samuraj gik tæt forbi. Hans dragt strejfede mig i nakken. Han lugtede meget stærkt af et eller andet jeg ikke vidste hvad var. Den anden skubbede til mig så jeg røg bagover og mit stentår væltede. Min mor skreg højt. Den tredje satte sin store træsandal lige på mit bryst og trådte op på mig. Så blev det hele sort.

Jeg vågnede på sofaen nede i stuen. Både far og mor stod og kiggede på mig. Tvillingerne var der osse, lige ved siden af mor.

- Skal jeg ringe efter en læge, spurgte mor.
- Det tror jeg ikke, sagde far. Han er ved at vågne, og han ser ikke ud til at fejle noget.

Mor så lige ind i mine øjne.

- Hvad skulle du osse inde i det skab, spurgte hun.

Portræt.

Stemningen var elendig da jeg gik. Jeg var irriteret fordi Bent var sur. Jeg skulle både nå apoteket og indkøbene. Og gaven,- jeg havde ikke engang besluttet mig til hvad jeg skulle give ham. Når jeg spurgte ham hvad han ønskede sig, kunne han ikke finde på noget selv. Jeg vil bare have dig, sagde han. Og det har du jo allerede, sagde jeg, og det ved du udmærket godt. Men så ønsker jeg mig ikke mere, sagde han og så alt andet end tilfreds ud. Han var sur fordi han skulle sidde der med benet oppe. Og så kunne han ikke forlige sig med at han var ved at blive fyrrer.

Da jeg kom til lyskrydset var det helt oplagt at jeg skulle til højre. Det var den nærmeste vej til hovedgaden hvor både apoteket og Brugsen og tøjforretningerne lå. Og han trængte til nye skjorter. Men hvad er det frie valg værd hvis man altid gør det oplagte. Jeg gik ligeud og gennem parken. Det ville jeg ikke få mindre travlt af, det vidste jeg godt.

I parken så jeg Jan Villy der sad og tegnede egern. Det havde jeg set før, og jeg havde osse set hans billeder i avisen nogle gange. Men vi havde ikke snakket sammen siden vi gik ud af niende klasse.

- Nå, her sidder du og arbejder, sagde jeg.
- Hej Miriam, sagde han og kiggede op.

Det er da et spørgsmål om smag og behag hvor store komoder og skabe skal stilles men hvis du får sokker på loftet en dag er det vist på tide at vi to skal skilles jeg finder mig sikkert i meget - men ikke i det.

Han kunne stadig huske hvad jeg hed. Han smilede som om han var glad for at se mig. Han var måske glad for at se mig. Så gav han sig til at tegne videre.

- Hvor længe ville du være om at lave et portræt, spurgte jeg.
- Det kommer an på mange ting, sagde han. Det kan tage op til en måned. Men hvis det bare skal være en blyantstegning, så kan jeg nok gøre det på en time.
- Det er fordi min mand fylder fyrrer på søndag, sagde jeg. Han ønsker sig kun mig, siger han. Og så fik jeg øje på dig her. Og så tænkte jeg ...
- Jeg vil gerne prøve at tegne dig, sagde Jan Villy. Hvornår har du tid ?
- Jeg vil osse godt vide hvad det koster, sagde jeg.
- Hvis jeg ikke er tilfreds med det, kan du få det for femhundrede kroner, sagde han. Hvis det blir godt, så får du det gratis.

Jeg havde forestillet mig at jeg bare skulle sætte mig på bænken, og så kunne han tegne mig der mellem træer og egern. Men han kunne ikke lave et portræt på sin skitseblok, ikke noget jeg kunne bruge som gave. Så vi gik ud af parken og op i hans lejlighed. Den lå lige i nærheden.

Det var en helt almindelig lejlighed med en helt almindelig stue. Jeg tror nok jeg havde regnet med at den var lidt mere speciel når nu han var kunstner og sådan, men der var bare et lille spisebord med fire stole og en blå sofa med et egetræsbord foran. Måske var der lidt flere billeder på væggen end hos de fleste, det var det hele.

- Skal jeg gå ud i køkkenet mens du klæder dig af, spurgte han. Så kan jeg lave noget kaffe.
- Jeg skal ikke klædes af, sagde jeg. Du må tegne mig som jeg er her.
- Han skal vel have et portræt af dig og ikke af dit tøj, sagde Jan Villy.
- Jeg havde bare tænkt at det skulle være mit ansigt.
- Når din mand siger at han ønsker sig dig, tror du så ikke at han gerne vil have det hele, spurgte han.

Og det havde han da helt ret i, men jeg kunne da ikke stå der i en fremmed lejlighed og smide tøjet. Det kunne jeg ikke.

- Det skulle du have bedt mig om for tyve år siden, sagde jeg. Dengang turde jeg godt vise mig frem.
- Men dengang turde jeg ikke spørge, sagde han. Vil du så have det portræt eller ej?

Jeg svarede ikke.

- Nu går jeg ud og laver den kaffe, sagde han og forlod stuen.

Og så stod jeg der og skulle beslutte mig. Det var jo ikke fordi jeg var flov over min krop. Jeg så ikke ud som en på sytten, men jeg var heller ikke sytten år. Det kunne nok have været bedre, men det kunne sagtens osse have været værre. Og det var heller ikke fordi jeg var bange for at Jan Villy ville voldtage mig eller noget af den slags, hverken med øjnene eller rent korporligt. Jeg havde bare ikke lyst til at tage tøjet af i en fremmed stue. Og jeg var ikke klædt på til at klæde mig af, for at sige det mildt. Det undertøj jeg havde på havde kendt bedre dage.

Om det var for at trodse mig selv, ved jeg ikke. Jeg tog i hvert fald alt tøjet af og lagde det pænt sammen på en af stolene. Det føltes en lille smule koldt og meget sært. Men det var ikke ubehageligt. Jeg var nøgen, og det var det.

- Er du klar, råbte Jan Villy ude fra køkkenet.

Jeg vendte mig om og kiggede ud ad døren. Ude i gangen hang et stort spejl. Jeg kunne se Jan Villy i spejlet. Han stod med ryggen til og rodede med noget på en bakke.

- Nej - vent lidt, råbte jeg tilbage.

Jeg greb mit tøj og smuttede over i et hjørne af stuen hvor spejlet ikke kunne nå mig. I løbet af under et minut havde jeg det hele på igen, selv jakken. Da han kom ind med bakken med kaffe og kopper var jeg klar til at gå.

- Jeg er ked af det med den kaffe, sagde jeg, men jeg er nødt til at smutte nu.

- Hvorfor det, spurgte han.

Men jeg kunne se i hans øjne at han havde set mig i spejlet. Og han vidste godt hvorfor jeg ikke ville mere. Han sagde heller ikke mere, ikke engang hej.

Jeg fik klaret alle indkøbene. Jeg fandt en lækker skjorte til Bent. Brugsen tog jeg til sidst, og jeg slæbte varerne hjem i to store plastikposer.

- Det var du ikke længe om, sagde Bent da jeg kom hjem.

- Jeg har garanteret glemt halvdelen, sagde jeg.

- Det klarer vi nok, sagde han og smilede. Forretningerne har osse åbent i morgen formiddag.

Jeg gik over til ham og kyssede ham på næsen.

- Tror du den fod kan holde til en smule sex, spurgte jeg.

Røver.

Helene nede fra døgneren havde altid kludder i sine optællinger. Hendes bilag stemte aldrig med de pengeposer hun afleverede. Det var ingen fornøjelse at se Helene i køen, og man kiggede altid på sit ur for at se om man ikke skulle til pause, og så enten lukke kassen eller kalde på sin afløser. Men som regel kom hun frem til skranken inden, og man blev nødt til at eftertælle og diskutere og eftertælle igen. Og de næste i køen blev næsten altid sure. Og så var det selvfølgelig min skyld at det tog så lang tid.

Jeg var ved at tælle Helenes penge, da jeg fik øje på ham. Han var den næste i køen og stod pænt og ventede bagved sømmene i gulvet. Og der var noget helt galt med den fyr.

Jeg havde aldrig været udsat for et rigtigt røveri. Vi havde prøvet det som en slags spil på et kursus engang, og der havde jeg prøvet begge sider, både i kassen og som røver. Det var sjovest at være røver.

Men nu var det virkelighed. Der stod min første virkelige røver, det var jeg helt sikker på. Jeg ved ikke hvorfor jeg var sikker, men jeg er sikker på at jeg var det. Det måtte være noget intuitivt, noget med den måde han stod og kiggede sig omkring. Og den seddel han stod og fumlede med. Jeg vidste hvad der stod på den seddel. **DETTE ER ET RØVERI. FORHOLD DEM ROLIGT, SÅ SKER DER INGENTING. LÆG VENLIGST PENGENE FRA KASSEN ...**

Han havde ikke en taske med. Måske havde han en plasticpose i lommen. Det ville alligevel nok være for provokerende at stå med en helt tom plasticpose fra Netto eller Føtex.

Jeg burde trykke på alarmknappen med det samme. Jeg glemte helt hvor jeg var kommet til med Helenes penge og måtte starte forfra. Hun begyndte at se lidt utålmodig ud, hun skulle vel tilbage til forretningen. Men det havde jeg ingen dårlig samvittighed over.

Hvis jeg trykkede på alarmen og det så viste sig at den pæne unge mand bare skulle sætte et beløb ind på sin lønkonto som han ved en fejltagelse var kommet til at overtrække. Han kunne jo sagtens have lånt de penge af sine forældre. Så ville det være pinligt, både for ham og for mig.

Jeg forsøgte at fange hans øjne. De var slet ikke til at få fat i. Han kiggede hele tiden over mod vinduet. Der stod en anden ung fyr og kiggede ind. Han havde en sort jakke på med hætte. Det var sikkert chaufføren der skulle få dem væk efter røveriet. Men burde han så ikke have siddet i bilen.

Jeg begyndte igen forfra på Helenes pengebunke. Hun sagde et eller andet. Hun var meget utålmodig nu. Alle de andre i lokalet var kendte kunder. Der var ingen andre med i røveriet, kun de to. Hvis da ikke en eller anden af de gamle kunder var blandet ind i det. Jönson der stod ovre ved kasse to var ved at gå fallit, det

vidste vi alle sammen. En af de unge fyre kunne sagtens være noget familie, eller nogen han havde lavet en aftale med på et værtshus. Jönson på værtshus ?

Den unge fyr i min kø kiggede slet ikke på Jönson, det var som om han slet ikke lagde mærke til ham. Det var måske osse lidt vildt at tro den slags om en stakkels gammel boghandler der var sakket bagud i konkurrencen med supermarkederne.

Det var ikke til at vide hvordan jeg ville reagere på et røveri. På kurset vidste vi jo at pistolerne bare var legetøj. Man kunne ikke se på den unge mand at han var bevæbnet, men han kunne sagtens have en pistol i jakkelommen, havde vi fået at vide. Selvom han ikke viste våbnet, så skulle vi reagere som om han var bevæbnet. Det stod i instruksen. Og hvordan ville det mon være at gå til psykolog. Det havde jeg aldrig prøvet før. Min mor har, indtil flere gange. Hun siger at psykologer bare er helt almindelige mennesker og at de fleste af dem er gode til at holde kæft i lang tid.

Jeg fik samme beløb for anden gang og lagde Helenes penge i en bunke og rettede indbetalingsbilaget med min kuglepen. Helene stod og skrabede med skoene på gulvet. Måske var hun flov over at have talt forkert, måske var hun utålmodig.

Den unge mand så ud som om han overvejede at forlade køen og banken inden det blev hans tur. Men han blev alligevel stående. Han havde vel hårdt brug for pengene. Det er ikke let at klare sig for uddannelsesstøtten alene. Og det er ikke til at få en lejlighed hvis man ikke kan smide en stak kontanter på bordet. Det er urimeligt at unge mennesker er tvunget til at bo hjemme i hans alder. Han så ud til at være mindst femogtyve, måske lidt mere. Han var ikke meget yngre end mig i hvert fald.

Helene fik sin kvittering. Hun lagde den og de tomme poser ned i den lysebrune lædermappe der lignede noget hun havde arvet efter sin bedstefar. Så smilede hun så høfligt hun kunne og forlod skranken.

Den unge røver gik frem. Han så på mig, så ned på sedlen han havde i hånden, så ud ad vinduet, så på mig igen. Så rakte han mig sedlen.

DETTE ER EN SPØG. DET DREJER SIG OM ET VÆDDEMÅL. FORHOLD DEM HELT ROLIGT OG SE BARE PÅ MIG MENS JEG KLÆDER MIG AF. DET VARER KUN ET ØJEBLIK, SÅ FORSVINDER JEG IGEN.

Da jeg så op havde han allerede fået det meste af tøjlet af, og de andre kunder i banken var begyndt at blive lidt urolige. Da han var helt nøgen, stod han lidt som om han ikke vidste hvad han nu skulle foretage sig. Han virkede slet ikke truende.

Så samlede han sine ting sammen, snappede sedlen ud af hånden på mig og skyndte sig ud. Han var en meget køn ung mand, og episoden var slet ikke ubehagelig, selvom den selvfølgelig var overraskende.

Da politiet kom, kunne jeg ikke fortælle ret meget. Det hele var gået så hurtigt. Det havde bare været en spøg, en drengestreg. Der var vist ingen grund til at optage rapport.

Samtidig.

En ældre mand gik fuldt påklædt ud i floden Ganges. Han så ganske indisk ud, men oprindeligt kom han fra Hedehusene. Familien hjemme i Danmark anede ikke hvor han var blevet af.

Brovagten så på sit ur og konstaterede at deres frokostpause måtte være slut nu. Han tog sin kasket på og gik ud for at sænke broen. Så måtte de selv om resten, tænkte han.

Peter Arthur Jacobsen stod i sit køkken og tømte opvaskemaskinen. Da han så ned på sine fødder, opdagede han et stort hul i sin højre, hvide sok. Han hev den arrigt af og smed den i skraldespanden.

Jeg tænkte på hvor meget der kunne ske på en gang på et enkelt fotografi. Det kunne da godt være at jeg kunne presse over atten forskellige billeder ind foran linsen, men ville det ikke blive noget rod ?

Den lille Hans Christian så forundret på det pæne sæt tøj der kom spadserende så fornemt nedad hovedgaden. Der er jo ingen mand inde i tøjet, tænkte han. Men i stedet for at råbe op, lagrede han episoden i sin hukommelse til senere brug.

Paul stod forrest i båden og så ind på den japanske kyst. Det kunne godt være at man kaldte det solopgangens rige, men nu var den i hvert fald på vej ned. Han overvejede om han skulle skifte til lidt pænere tøj inden han gik i land.

Den gamle konge stod bøjet over bålet da han mærkede en stikkende smerte i bagdelen. Han tænkte på alle de historier han havde hørt og blev lidt forskrækket. Men da han ingen sønner havde, kun tre dejlige døtre, kunne der i hvert fald ikke være tale om en præcis gentagelse af historien.

Og så lukkede jeg bare øjnene og fyrede alle otte skud af i den retning hvor jeg mente bjørnen måtte være. Derefter stod jeg med tilbageholdt åndedræt og ventede på at der skulle slå en stor lap ned over min skulder. Den kom ikke. Måske havde jeg strejft den, måske var den bare blevet skræmt af larmen.

Paven i Rom sov til middag. Han havde trukket det lette hvide tæppe helt op til hagen og snorkede tungt. På en gren lige udenfor hans vindue sad to fede duer og skubbede venskabeligt til hinanden. I de fjerne kunne de alle have hørt lyden af en rød Alfa Romeo der gassede kraftigt op, hvis de ellers havde været interesserede.

Vinden var lidt kølig og hun gik hele tiden og trak ned i den forbaskede bluse. Der blev ved med at være det lille forfrosne stykke med bart. Uanset hvor meget hun trak, kunne hun ikke få det til at hænge sammen. Hun var lidt sur på sig selv, men hvem i alverden ville forvente sådan en vind i Prag så sent i april.

Foran den elektroniske slipsevælger stod Gustav Aron Petersen i sin lyseblå jakke og hvide bukser. Han havde tagen en skrigende gul T-shirt med sort skrift på, bare for at kontrollere hvilket af de nitten slips maskinen ville vælge. De sorte bogstaver på den gule T-shirt formede ordene ELVIS LEVER. Det regnede han ikke med at maskinen kunne læse.

John sad i koncertsalen og lyttede til den besynderlige musik. den sagde ham i virkeligheden ikke så meget. Det lød mere som et eller andet matematisk system end som en historie. Han blev enig med sig selv om at han ikke brød sig om det og overvejede at udvandre. Men det blev ved overvejelserne.

I en by i det sydlige Polen sad en yngre dame ved navn Helene Goldschmidt og syede ærmer i fodboldtrøjer, den ene trøje efter den anden. Hun havde ondt i højre skulder, men mærkede det ikke. Hun sad og spekulerede på om hun skulle farve håret rødt eller ej.

En mand trådte ind med en pistol i hånden. Bent løsnede livremmen og lod bukserne falde. Manden med pistolen tog en mobiltelefon frem og konfererede i et stykke tid med en sikkert fiktiv person ved navn Sam Spade. De blev enige om at lade Bent leve.

Det var sort nat i Mexico City. Jan og Villy var endelig faldet i søvn i hver sin seng på det billigste hotel de kunne finde. De havde ikke turdet tage tøjet af, de ville helst beholde alle deres ejendele på sig.

Manden de kaldte Munch stod stiv som en statue mens to grinende tøser viklede hele hans krop ind i gaze så han til sidst lignede en mumie. Han håbede selv at han lignede en gave.

Men denne gang havde Miriam og Sarah taget båden til Oslo i stedet for at køre selv. De var enige om, selvom det var ikke så lidt dyrere, at det var meget rarere på den måde.

Wom: Men når jeg læser det du skriver Willy
Så står der aldrig rigtigt noget om
hvordan de folk i stykkerne ser ud
Shake: Nej, den detalje overlader jeg
Så ganske til din egen fantasi
Wom: Du skriver heller aldrig noget om
Hvordan de mennesker bevæger sig
Og om de måske osse ind imellem
Ku finde på at røre ved hinanden
De taler kun om kys, men kysser aldrig
Shake: Jeg mindes nu mindst en regibemærkning
Wom: Du tænker vel på Romeo og Julie
Det er en meget lille parentes
I forhold til hvor meget der blir talt
Som om kun talte ord betyder noget
Shake: Jeg skal vel osse overlade noget
til læserens og spillerens gemyt
Jeg tror godt du kan forestille dig
Hvorledes alle rollerne agerer
Jeg kan jo ikke bare gi dig alt
Servere dig detaljer på et sølvfad
Det kræver lidt at læse mine ting
Og kalder på din forestillingsevne
Wom: Så kunne man vel forestille sig
Jeg osse skulle forestille mig
Hvad rollerne så sagde til hinanden
Du ville spare dit papir og blæk
Og få en masse uvurderlig fritid.
(*Han går. Hun giver sig til at danse en improviseret solo. Den er ganske ubeskrivelig.*)

Sandra og Sigurd lå på hver sin sofa og røg hver sin smøg. Sigurd havde taget en slåbrok på, han var altid så forfrossen. Sandra var mere hårdfør. Hun ignorerede både temperaturen og fotografen.

Byrådet havde fulgt alle forskrifter og sendt lokalplanen til høring, og ingen havde gjort indsigelse. Og alligevel var mange mennesker utilfredse med byggeriet da det først stod der.

Ikoner.

Moderen var stor og bred i stribet skjortebluse og småblomstret nederdel. Datteren var i sorte lærredsbukser og sort bluse med hætte. Hun sad på stolen midt i mit studie og så meget tynd og stædig ud.

- Få nu de hænder ud af ærmerne, sagde moderen. Du ved godt hvad skolepsykologen siger om det der.

Datteren sagde ikke noget og beholdt hænderne indenfor.

- Du siger du vil være fotomodel, sagde moderen. Det kan du ikke blive når du sidder på den måde. Sæt dig nu ordentligt så manden kan tage de billeder.

Datteren trak sig bare endnu mere ind i sig selv. Jeg begyndte at fotografere.

- Vent nu lidt, sagde moderen. De billeder kan vi ikke bruge. Man kan jo slet ikke se hvem hun er. Vi kunne lige så godt sende et billede af en fremmed pige til farmor. Eller af en dreng, for den sags skyld.

Jeg ignorerede hende og fyrede løs.

- Jeg betaler ikke for de billeder, sagde moderen. Ikke før hun sidder ordentligt. Og tag nu hættens ned så man kan se dit hår. Det er så pænt, dit hår.

- Det ser ud ad helvede til, sagde datteren og beholdt hættens på.

Da filmen var brugt tog jeg det næste kamera og fotograferede videre.

- Det her nytter ikke noget, sagde moderen og trak af med datteren.

Jeg sendte omgående filmene til fremkaldelse. Det er kun de sort/hvide jeg laver selv. Og jeg sørgede for at bestille CD-udgaver med det samme.

Så begav jeg mig ud på nettet efter afklædte kvindekroppe. Der er nok at tage af. Jeg klippede stumper ud. Hænder og fødder, skuldre og bryster og kusser, men kun de barberede, baller og ben, maver og rygge og kinder og pander og næser. Ingen øjne, ingen hår, kun hud.

Så byggede jeg landskaber af stumperne. Store hudfarvede landskaber. Når billederne af datteren kom tilbage, skulle hun klippes ud og sættes ind i de landskaber. Det ville blive ikoner, det var jeg sikker på. Og jeg regnede ikke med at få vrøvl for det. På de billeder kunne hun være hvem som helst. Det havde moderen selv sagt. Hun kunne være en hvilken som helst pige eller dreng. Men det var hun ikke.

Silhuet.

Det var meningen jeg ville tegne den store flydekran. Jeg gik derned lidt over fire om morgenen. Så ville jeg få det rigtige modlys, og jeg ville få hele kajen for mig selv. Jeg hader at blive gloet over skulderen mens jeg arbejder.

Det er altid koldest ved solopgang, så jeg havde taget en tyk trøje på. Og en klapstol så jeg ikke behøvede sidde på en af de kolde betonklodser. Luften var helt stille og klar. Kranen ville ligge foran morgensolen. Det ville være noget andet end at sidde i zoologisk have og tegne løveunger.

Men så stod der en mand og kiggede. Han stod helt ude ved bolværket og kiggede ned i vandet. Han havde sorte bukser på og en lyseblå trøje. Jeg har glemt hvilken farve skoene havde. Det er underligt, for jeg havde kun en almindelig blyant med, og jeg gjorde mig umage med at huske alle farverne.

Han stod helt stille, som om han var helt stivfrossen i morgensolen. Som var han et fotografi eller en film der var knækket. Han var lige til at tegne.

Jeg satte mig på min klapstol og tegnede. Jeg havde omridset på papiret, og nogle streger der skitserede omgivelserne da han sprang ud over kanten og forsvandt. Jeg ville gerne have haft nogle detaljer på ham, men omridset var faktisk meget levende. Jeg kunne måske lave ham som en sort silhuet foran den gule morgensol. Men af en eller anden grund mistede jeg helt lysten til at tegne kranen. Det måtte blive en anden dag.